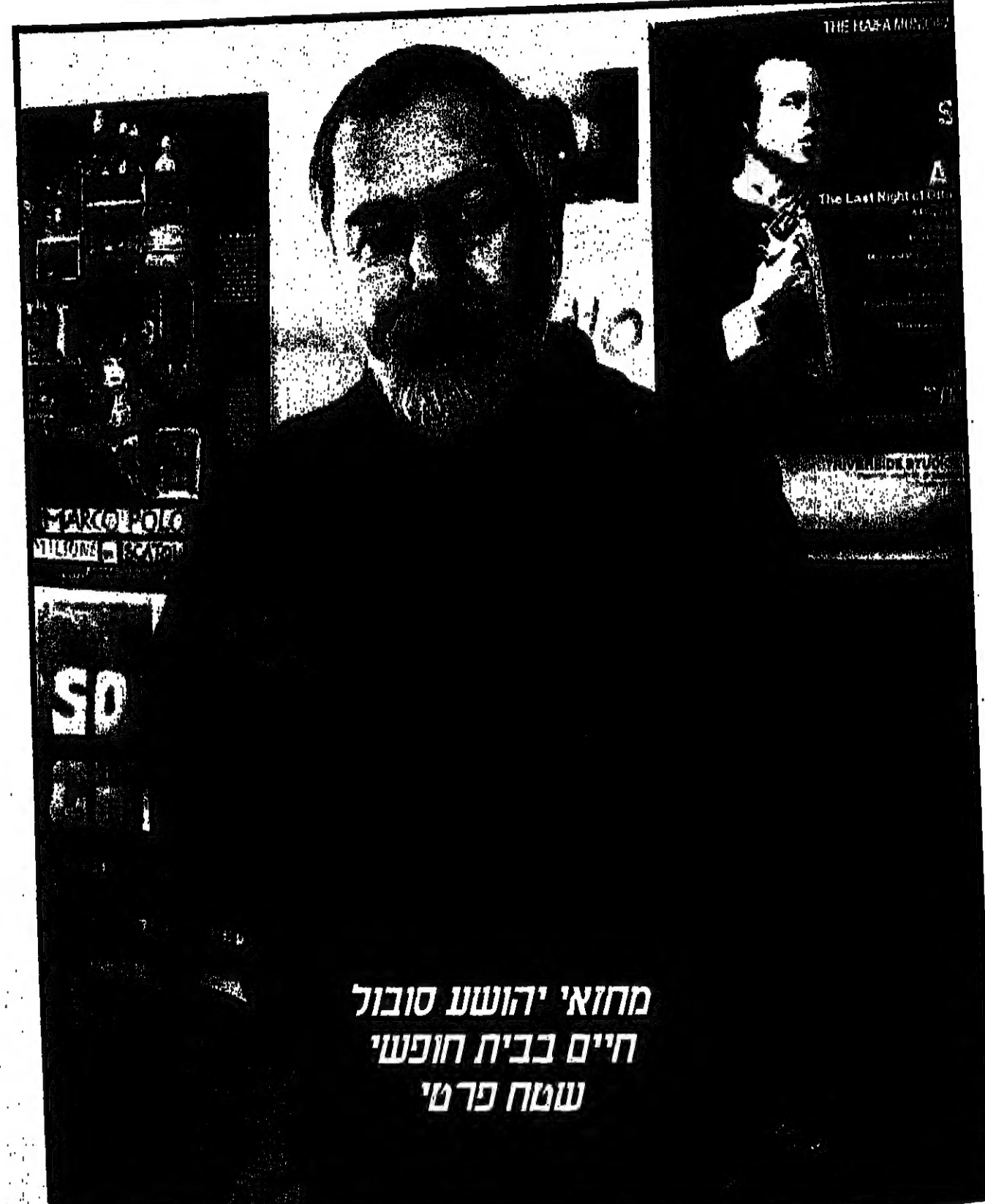

סופיה

מעריב

ד' בטבת, תשמ"ח 25.12.1987

מחזאי יהושע סובול
חיים בבית חופשי
שטח פרטי

עזרא סדן. יוצא מהמקור ■ סלח טריף. הדרוזים הצעירים. צומת
הקיפוח והזילזול ■ יהונתן גפן על שיא הגועל ■ מוטי זידלר.
הקרוקודיל האחרון ■ לורה הרמן. חיים בארון ■ שיר שפרה

קח הכל בלי כסף

כף-כף
אצבעות ופל משובח
מצופות שוקולד. חלב

טוב לי עם

עלה

האזן של אלה

מציגה את חידושי שנות ה-90
יותר תנור, יותר מדיח... ויותר מקום.

חידוש עולמי
SUPER MULTI-FUNCTION

תנוור אפיה עונק
הכולל בתוכו
מיקרוגל,
אפיה, גריל וטורבו

חידוש עולמי

המדיח הגדול הראשון
ברחב 45 ס"מ בלבד.
המשולב בכלי יחידה
במטבח.

№ 45

החדשות
אחריות ושירות

סימונס - למי שיכול להרשות לעצמו את הטוב ביותר.

מ"ב 69 ק"יג ל-59 ק"יג 20-2! (ס)

פניני וינס
נרחי' בחוריה 22, יזושלע
תמחית
10 ק"ג ב-20 יום
תשקלה לפני תוכנית
"ההבדל הדק" - 69 ק"ג
לאחר 10 ימים - 64 ק"ג
לאחר 20 יום - 59 ק"ג

מרזי מורית.
ההבדל הדק בין להיראות טוב ולהיראות מצויין.

"התבול חזק" - יותר נוח, יותר דיסקרטי
ההתקשרות עם מרזי מורית היא ישירה לביתך - בלי חתוצצויות, בלי לצאת מפתח הבית. בעסקי, קווי המספרו של מרזי מורית נוחים לשימוש 24 שעות ביממה.

"התגביל חזק" - עם הוכחות להצלחה
הותקשר אלינו ואנו נשלח אליך עוד היום הוכחות מפורטות מהימנות להצלחה.

שירות מיוחד - לתדריה מיוחדת
בכניסת ההרציה והחמסת השוממים בביתך תוך 48 שעות
שירות מיוחד של מדרי מורית למענה. ניתן למסור פרטים אישיים לצוות היעצה
במרכז שאלון ההרשמה באמצעות הטלפון. בכל יום בין השעות 08.00-16.00
שירות מיוחד תדריה מורית תדריה המוקדמות תדריה המוקדמות תדריה

הרדו מורית על הקו

2 שעות ביממה

כל בילדת ובעברותנו
קבשר אליו שלפון:
,02-222677 ,02-222903
.02-22578

שלח אלינו את התלזש ותתמיל
שהח בדגלות.

מרזי מורית
נאיים תוצאות

[illegible]

"ההבדל היקף" - במחירות ובפיקוח רפואי
שיטת ההררית של מרדכי מורית מותאמת לך באופן אישי על ידי רופאי החברה בהתאם לצורכיה. התכנית מאפשרת לך אכילה מדובה תוך כדי שריפה מחכימלית של השומנים.

"ההבול חזק" -
עם הנסחות השוועריות "מרזות"
כדי לזרז מחר ומחר ועד יותר משלבת
ותוכנית המונחנת של זאת "שיטת מרזות" -
המבטוחות והנשקפה והבלעיים, ללא תרופות.
ונסות "מרזות" ונחמת בשווייץ נ"י חרות
PHARMAKON, מתגוררות בעולם, בלעדית
להמיר מרזות.

התחברות חזק" - בחמשת השומנים
יצאות הרפואי מתאים עבורך גם תכנית
ישיבת להממת ריכוי השומן והצלול
וכנית זו, המסלבת את התכשירים
בגלעניים המיוצרים בנוסחה ייחודית,
בבטיחות לך את סילוק כל השומנים
בטביותיך שלך.

کتابخانه

"כולנו יחד:
עולה! עולה!"

פקדון ל-3 חדשים
המבטיח לך ריבית
שיכולה רק לעלות
פק"מ עולה

ריבית שנתית 17.7% מובטחת
(מבוסס על חשואת המק"מ + 1% לשנה)
למכירתם של 2000 ש"ח ומעלה
הפקדון מתחדש ט"ו בחדשים עד למסירתו שנה.
בשלושת החדשים הראשונים אחת מקבל ריבית של 17.7%
א. הריבית מתגברת לריבית רגילה בחדשים הבאים.
ב. הריבית שנתית המובטחת של 17.7% חשואת המק"מ + 1% לשנה.
י. למכירתם של 100,000 ש"ח ומעלה - ריבית שנתית 18.7% מובטחת
(מבוסס על חשואת המק"מ + 2% לשנה). במכירתם המוקדמת נע"כ.
בכסף רשמי קופונים או למטות אחרות וסכומים נגד ש"ח חריגה נכנסת לרש"מ 25.10.87

בנק לאומי - רווח יומי

סופהכוח

25.12.1987 השבועה
1987 כל הזכויות שמורות ל"מערב"
This Magazine is a Supplement to
Maariv International Edition

עורך: צבי לביא
עריכת: דניאלה בוקשטיין
עורך גרפי: יורם נאמן
מעצבות: יעל חוין
שרי אנסקי
גרפיקה: נטע גרינשפן
מודעות: אורי דגן

קוביא יקרים,

לנו מספר שבועות מודגה בו החלטנו במערכת המוסף לכתוב על סלח טריף, ראש המועצה המקומית של הכפר הדרוזי ג'וליס שבגליל המערבית, עד פרסומה השבוע. איש לא חזה את המהומות בעתה, למרות בחינתן ובחומרתן, וגם לא את המולידיות האלימות של טריף ישראל כפי שבאה לידי ביטוי בראשית השבוע. יצחק בן-צור משרדס את דיוקנו של טריף משהי זווית - של צעיר דרוזי, אוניו של ראש העדה הדרוזי השייח' אמין טריף, מהמבן במרן שמחש את שכל הורב בין הדרוזים למסורת, ושל מולידיות בעל שאינות תגונה ארציות, שיוצב בצומת הסוואן של מאבקי הכוח הקשים בקרב בני עדתו. זה מאבק סמוי מן העין על דמויות העתידית של העדה, כוח שייבית את חוזמו על מערכת היחסים בין הדרוזים לישראל. הוא עצמו איש מלגלת העבודה, וגם שם לא מלקס דבש.

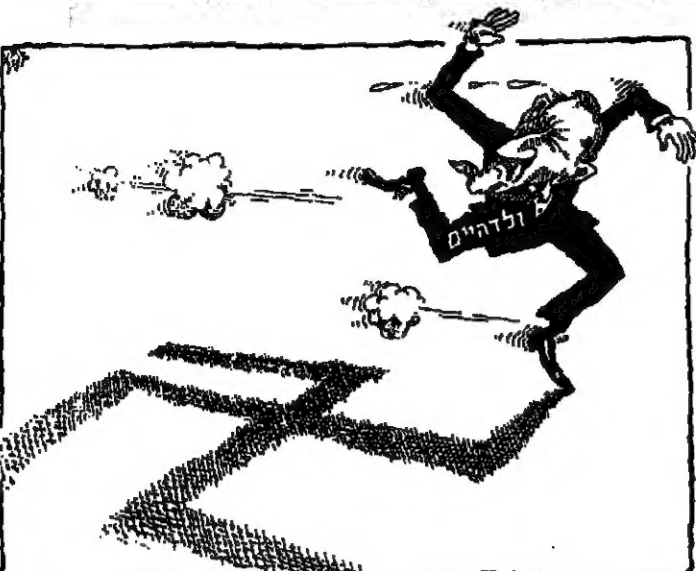
מה שקורה בעדה הדרוזית דחוק מזהימי הציבורי שיש למערכת הקשרים בינה לבין המדינה, ארועי ביטחון חשמו רק מעט מודגשות אופיים הממסעיים שם. כלמי חוץ הדרוזים הישראליים עדיין מציירים כמשתמי מעולת, שבניהם משרהים בצג"ל, ומת צריך עוד כי לחזית את נאמנותם. במעל, מערכת היחסים סדוקה.

המקרה האחרון היה בשבוע שעבר, במהלך המחזמות בשטחים, כשסומרו של בן-חורין כמעט הושלם, ובאותה קיבל מימדים אשכוליים, שלא בכוונה. יחידות משמר הגבול נקראו לדכא את ההתפרצות בעזה ובסומרון, ולמחצ נמצא מי שהוכרז שאנשי מ"ב ו"ה דרוזים. ראשי העדה בארץ נסערו מהאיזכור, ועוד יותר מעצם ההחללה, ממני בשטחים החלו לרבי על תדרוזים במינוחים לעושים, שהם כביכול "מיליציה" ישראלית נגד המלשתיאנים. כאילו לא מספיק רע להם בלב בלעדי חטוי הוזה.

עד כמה רע להם, מבטא סלח טריף במשפט אחד: שמדיניות המשטלה הושבת אותם לאזרחים מדרגה שלישית. דורשים מהם למלא את כל החובות, כמו מהיהודים, ומעניקים להם זכויות פחות מאשר לערבים. בני כפר המשרהים בצג"ל מבזים ומשמצים בידי הצעירים השבים מבתי-אסוף הסמוך, ובשובן החיילים המשוחזרים בג'וליס רשם במשך שנים כלי השמל וכלי מים. זהו כמסתהו עין מתמצנת הדרוזי החדש, שם מוצנצים האזרחות וזוהמים תמים מיום העליה על הקרקע. מבין חמלים של סלח טריף בוקעת זנקת מצוקה, שאם לא ישתקט לו - הדרך מצומת הקיפוח והזלזול עד לידי מי שהוא מבנה וממנהים הדרוזים, "עלולה לחיות קצרה, מחרה וכואבת.

העורך: יורם נאמן, סטוח פרטי
29-28. צילום: שמואל רחמיני

30	תמונות מהארון מאת אביבה מן	30	יוצא מהמקדש מאת יעל פרימלד
34	בבוקר עם שיר חדש מאת יאיר למיד	34	עולמות מהגנשים בג'וליס מאת יצחק בן-חורין
37	לאכול בחוץ מאת "ל"	37	יומם חדרות מאת סימה קדמון
38	בעיניים של חורף מאת יהודית חנוך	38	זה לא מרי מאת יורג'ן גפן
41	שימורים מאת מאיר עגוראל	41	חייל "סומשבוע", דוד נח ברמל מאת ולי פירלנד
42	מטעהאן מאת יגאל לב	42	השקדודיל האחרון מאת אידית רותם
43	הורוסקופ	43	שטוח פרטי
44	"מערב" למי 38 שנה בעריכת גביאל שטרסמן	44	דושע טובול מאת מריה ברסקי

"למה אחת מוכרת לעקוב אחרי לכל מקום?"

"יו טריף, קדימה לעיר הבא"

"הי, אני מיה שפיראס מאת סימה זית"

יצא מהמקור

פרופ' עזרא סדן: "עם כל האיסורים שליוו את הפילוסופיה של לחימה עם חרש כאן נכשתי וחדרתי ומרר - במעט חיוני בלתי-אפשרי ללכת בדרך שאני מאמנת בה".

KODAK SAFETY FILM 5063

בדוכסור עזרא סדן חוזר לבמה. נעמי עומר אפילו כתבה שיר לכבוד האגורה. מנכ"ל האוצר עד לפני שלוש שנים, ואחד מעליושיית אדריכלי "הכלכלה הנכונה" שרצתה להיפגש עם העם וכמעט שבדה לו את הראש, מצטרף למועצה להחלטה "התחיה". לא מכה על שום חפא. הוא יודע איך להיפגש עם ערביי השומחים, כמו אמא שיוצרת מה היא רוצה בשביל הילדים שלה, שבעצמם לא יודעים מה הם רוצים.

מאת יעל כדמלנד
צילומים: ראובן קסמרו

החליטו למנוע בי. אבל אין ספק שהייתי חייב להכות את פרק הזמן שהייתי עי' שהצטרפתי לחתום. זה לא שהחלטתי ללכת על חקופת ציגון, אבל אם הייתי עושה את הצעד שעשיתי סבך לתקופה הזאת זה היה לא טוב. החלטתי או שעלי להמנע מחשיפה מולית, או שכל חשיפה שיש לה קשר לפעילותי הקודמת. כאותם ימים לא הייתי יכול להתראיין אצל אף עיתון, מבלי שיגנו לרצוא ממני בכות איוו השמעה קטנה או גדולה על אריזתו או על פלסטו. אני לא הייתי מוכן אז, כמו שאנינו מוכן היום, לבנות לעצמי קריירה מולית על חורבות ו. של אריזתו. יקיר פלסטו, גם אז וגם היום, טוען שאני סיפורתי את מהלך הדולריזציה שהוא ואריזתו טעו, בביר לבנות על הריסותיו קריירה מולית. כמובן שאין לה שור, אבל זה מה שכלם היו אמרים אילו עשיתי או את הצעד שאני עושה היום.

למה דווקא יתוודעו למה לא למעך, שום נמצאים חברים ויש להתייחס גם להמלצות שיקר. להמלצות האמנותיות שייכים בוודאי למעך. אבל זה לא יכול להיות שיקול אחרי כל כך הרבה שנים. אילו במעך היה היום מונח נצי מאורגן, ואילו מוכר הכור היה היום בדיים של ארם כמו בקניון - הייתי מצטרף למעך. נכון שיש היום במעך אנשים שחשבים ממני, אבל לצערי קולם לא נשמע. צריך גם לזכור שמשך זמן מסוים הייתי שייך למחנה שעמד מול מלגת-העבודה, כשהייתי באוצר עמיתי עם הנגב למלגה. אז, גם להחליט להבס לחיים המליטים, גם להתנער למלגה שהייתי טען נגדה, וגם לנקוט באותה מלגה ש אושרתי - זה כבר תהיה מוגה בשבילי. מוטב לך, אילו הייתי מצטרף למעך, והאפק היה אמר, אם לא שלילי, איש לא היה שם לב לך, לא ויתנה לך שום חשש, אלא לחיות. באותו רגע היו מעטים גרי שאפשר פגשוני (המשך במסד הבט)

7 ספטמבר 7

אור לגמרי, שונה מאד מן הוועות שקטע בו אני, הוין לי בעיות עם זה. חץ מזה, לא רק אבא שלי הוא אדם חזק גם אני.

אורי השרות הצבאי למד עורא סדן אנטומיה וכלכלה הקלאית בפקולטה לחקלאות של האוניברסיטה העברית. לימים היה מרצה באותה פקולטה ויועץ כלכלי לחברות. הוא השתלם בארצות ויהי בין התלמידיו היותר מבריקים של פרופסור מלמן פרידמן, הבנק הברזל של הכלכלה החשית. כאשר חזק מרופ' פרידמן לייצג לממשלת ישראל אתר השחקן איך לחפור את כלכלת הארץ ליתר חושפת, הוא המליץ על סדן כמני שר האוצר שמה שני עושה היום.

למה דווקא יתוודעו למה לא למעך, שום נמצאים חברים ויש להתייחס גם להמלצות שיקר. להמלצות האמנותיות שייכים בוודאי למעך. אבל זה לא יכול להיות שיקול אחרי כל כך הרבה שנים. אילו במעך היה היום מונח נצי מאורגן, ואילו מוכר הכור היה היום בדיים של ארם כמו בקניון - הייתי מצטרף למעך. נכון שיש היום במעך אנשים שחשבים ממני, אבל לצערי קולם לא נשמע. צריך גם לזכור שמשך זמן מסוים הייתי שייך למחנה שעמד מול מלגת-העבודה, כשהייתי באוצר עמיתי עם הנגב למלגה. אז, גם להחליט להבס לחיים המליטים, גם להתנער למלגה שהייתי טען נגדה, וגם לנקוט באותה מלגה ש אושרתי - זה כבר תהיה מוגה בשבילי. מוטב לך, אילו הייתי מצטרף למעך, והאפק היה אמר, אם לא שלילי, איש לא היה שם לב לך, לא ויתנה לך שום חשש, אלא לחיות. באותו רגע היו מעטים גרי שאפשר פגשוני (המשך במסד הבט)

ויהי את הדברים ההם. ויבדו עליך בבית הרבה, ויהי שם דבר שחשפתי עלי מאד. אף אחד מבני דורי עזר כן בארץ לא חי את הדברים הללו, וזה, בין השאר, מה שמבדיל אותי מאחרים. אז היום, כשאנחנו עומדים לפני קבלת אותם כי אני כבר ראיתי איך דברים עושים להחליש בלתי-אפשריים לאחרים, ותגשמו שיש של דבר. גם כשאני ייבד על שוואת יהוהי דיופם מלם חשבו שלא ייתכן שהוא דוק. אבא שלי זה הריג בכל דרכו. השקפותיו תמיד היו שונות, נעלמים בבית מורכב כזה, עם איש כל כך גדול, מדי שמפנת את שיתו שונה, עם רעות שיכולות לפעול דינאט ושלל תמיד קל לאנשים לקבל אותם.

שליש לצד של אי כל כך חזק, יש לעצים שור לפורש כנף ולעוף לדרך עצמאית, עם הישנים אישיים. תמיד, היכן שהוא בירכתי חלומות, יש תחושה של מי אני בחשואו לאיש חלומות.

היום גם אבא שלי יושב לי בראשי בכל צעד וצעד. בדידת האם צריך אותו ספירול, שבזמן קצתת תופעות תגדולת בוודות מנכ"ל האוצר, שיש לי שיקול אבא.

7 ספטמבר 7

היום פרט כולאניב למד ב"הגדודי" ובביתו את יורם אריזתו בתוכן עירוני א' היה חבר "מחנות-העולים", הלך לנהל ולקצוץ מעין-בדוק. רוב חבריו מאותם ימים משתייכים היום למעך או ללוחייניו. אריזתו, חברו עד לפני שלוש שנים, הוא חייג בחברה הזאת. מעולם לא ירדו שם למח רעף, כשקבל עלי את תפקיד המפתח הכלכלי בשלטון הליכוד. שלא לדבר על הצטרפותו בימים אלה לתנועת "התחיה". אבל גם עזרא סדן הוא חייג, מפני שגדל בבית שונה לחלוטין מבתיים של רוב חבריו ללימודים, הבית הזה השפיע וציב את אישיותו יותר מכל בית-ספר או תנועה-נוער.

את התשקפות המולית של אביו, חזק מברזל וייריש הנדוד פרופסור רב סדן (שחקן, הוא מברזל כאנארכיסטית. "למרות שבתן קרנציה אחת בתוכניתם של המעך, מעולם לא חתומתי לשום מחנה. הוא היה שייך מאו ומעולם לתנועת אחת. תנועת רב סדן". הבית היה בית-דוד, לסופרים, לחוקרים ולהנמים. יבשו שם סכר שלוחן אור עננו ולאוורן שולחנים ודברים אחרים, ובבית הזה, לאחר מלחמת ששת-הימים, גם תנובו הגרעין שהקים את התנועה לארץ-ישראל השלמה. עזרא סדן גדל בין השאר, על כידי העיסוק שאדם צריך קודמכל לראג לסבוא שלו, הרבה לפני שהוא חזא לאחרים.

"אני הוא אדם חזק מאד, דומיננט, בעל רעות חשקפות מצוקות וירע ארץ בתחומים רבים, ואין מסק שתופיעני ממנו רבות. תהייה אתר האנשים הבודדים, שכבר בתחילת שנות הארבעים ירבו של השוואה הנוראה של יהדות-אירופה, עד כיום גורש מימיה מעטים מאד. היו מוכנים לשמוע או את הדברים הקשים. תרבו ראו בדברים ההם משותף לא הגיוני שלא יכול להיות שותף קיים. אני כותב ילד

7 ספטמבר 7

הוא כהולט חרשה שמקפצו את התקשורת, גם בימים שהשטחים בוערים. יש בעוברה זו יותר משמץ סקרנות להבין מה מבא את האיש, שעבר מסלול של ילד-סבימערך, אל חמנה הווען שאסור לוותר על אף שעל. והרגש הוא על השכל הקר, כי הבל על המאמץ לחץ מניעים אחרים. היתה אירו גמולה כל מסעו רגשי, ללא גופר משידה של קדושת הארץ והארמה.

ואת ההיגיון המוחש של הכלכלן הוא מורש כגדול, עד שבמהלך המגישו מתפללים לקצת לחלוחית של רגש. לאיוו אמירה חורגת מרצאה במארגנת. אבל הוא מקפיד על קל מוטוטני, מסודר ולא נותן שינתקו את חרש המחשבה שהחל טווה

איש, חרשה קודם. מרי טעם הוא מתרגז קצת, בעיקר כשמנסים להפריע לו כשאלה, ואז מאז במקצת קצב ותיכור וגם הטון נעשה מות ענייני ואקרימי. אבל אחרי שהוא נרגע, חוזר במדייק אל המשט שחשבים, גם העניינים המוחללות מפקסיות להיות מאיימות מאחורי המשקפים. מעבר לאמנה הגדלה בבידק תודך והתיאורית, יש גם ניסיון ארץ בתמודדות עם התקשורת. אחריה, כשלוש השנים הקשות במביל האוצר אכלו אותו עזאזים, או נאכלו עליה, עשר פעמים ביום.

7 ספטמבר 7

לעול בתוכן העכה שבארכיון המערכת כמותו כדיוטס מכאיב בפעו ישן, כמו חלום בלחות חור שמעביר צמרמורת אינפלציה של 20 אחוז בחורש. מגוית הבנקים קדושות בשבר נורא, סוחפות איתן משקעים תמימים. תכנית הנפל של חולירצות תחושת חוסר-ידיאות לבני יום המחרת. חציני מכל - שורעה החולה הזאת נעשתה בשם הקונספציה האיומה של "להיטיב עם חשב". כאן נכשתי ומרר.

פרופסור עזרא סדן, מנכ"ל משרד האוצר בשנים 1981-1984, עדיין מאמין שבתפקידו הוא היה רק טכנולוגי. "טכנולוגי" - הוא מכנה את הגישה המבחרת וקולותיה העת, שבמעט המישה עלינו אסון. בין אם ירצו בכך או לא, אפילו תחת הכינוי הטכנולוגי, הוא היה שותף מלא בביגונה ובביצועה. זאת העובדה הזאת קשה לשכוח גם כשמשוחזרים עמו על עניינים אחרים. למרות שאם הייתה יכולה להתגבש בשעתה אופוזיציה לשר האוצר בתוך משרדו, לא מן הנמנע שעזרא סדן היה בין מנהיגיה.

אבל מה שאגר ופעל בימים ההם, היה מעט מדי ותמיד מאחורי מדי. את הביקורת נהג להשמיע בעיקר באירועים וברחיים, בשיחות בארבע עיניים, עם אנשים שהיו מנסים לכרז באמצעותו. הוא ייתכן שכולם השתגעו שם במשרד האוצר. בדיעבד, נזכרים היום איך היה אומר מה וטען שהוא נגד מולכים אלו או אחרים שנקטו השר שלו. אולם בויכוח הציבורי ההומבי שהתנהל באותם ימים, נשמע קולו מעט מאד, אם בכלל. כדור גם שלא התפטר מתפקידו על רקע חולק-הדעות שהיו לו עם הפוליטיקאים.

7 ספטמבר 7

הוא מנכ"ל האוצר

6 ספטמבר 6

האגודה
לחברת
המדינה

(המשך מהעמוד הקודם)
את ענין הדליריוזיה, בכך שלא מגיעי את פרסומן, למרות שירעתי עליך, עשיתי זאת בכדי לזכות במקום טוב במפלגה העבודה".
מה עם הליברל? שם בוראי יש מתנה ניצי מאורגן, שלא לרבר עליך שבטבב האבקת עזרים וחיות שייך ומזרחת עם ריבר.
"מי שהכיר הטבעי שלו זה מפלגת העבודה, צופים לו חיים קשים מאד בליכוד. זה אמור לגבי אנשים קטנים כמוני, כמו גם לגבי אנשים גדולים כמו אריק שרון. בליכוד יש חיים שני קטנים קטב לאומי וקטב מופוליטי, כשהצטרפתי אל קבוצת הטכוקראטים שעבדו בשכיל הליכוד, הגעתי מבין של הליברלים. אני מוכרח להודות שהמשקל של התשקפות המופוליטיות ב'מרח' לא היה מוכר לי. בסופו של דבר למרתי על זה מבפנים. ב'מרח' יש משקל גבוה ביותר לאנשים עם ההשקפות המופוליטיות. התקשיתי לעבוד אתם בתור טכוקראט, או בוראי שיהיה לי קשה עם זה בתור איש מוליטי. אילו הייתי מחתכל רק על הויכח הכלכלי, הייתי מצטרף למפלגת העבודה בלי היסוס".

תת מקפיד על המינה הטכוקראטי כאשר אתה מתייחס לתקופה שעברת באוצר. עני כמה שזכור לי אתה ויקי פרלמן הייתם בין מעצביה המרכזיים של אותה מדיניות שברנתה אוריכך "הכלכלה המבוזנת".
"אנחנו עיצבנו מדיניות באותן מדינות שמופוליטיקאים הציבו בפניהם. במסגרת הגבולות שהם עיצבו בפניהם, עם כל האיסורים שליוו את השילושיה של להיטיב עם העם כאן ועכשיו וזרבה ומרד - כמעט היה בלתי-אפשרי ללכת בתנאים לדרך שאני האמנתי בה. ההשקפה שאני ניסיתי להלחם למענה אן, ריברה באופן גס על קידום חברתי יתר עם צמיחה כלכלית. ההשקפה הקטבית, שהייתי בה המופוליטיקאי, ריברה

"אילו הייתי תצמד לעמך, האפקט היה אכזבי, אם לא שרלי. איש לא היה שם לב לכך, לא הייתה רוח שום התעורר."

על להיטיב עם העם, לא בעתיד ולא בעקבות צמיחה, אלא באופן מיידי, מבלי לראות קצת יותר קרימה. כשאני מדבר על המינות של ההשקפה המופוליטית, אני מדבר על הדברים האלה.

מה יש אצל "התחרה" שאין במפלגות האחרות?

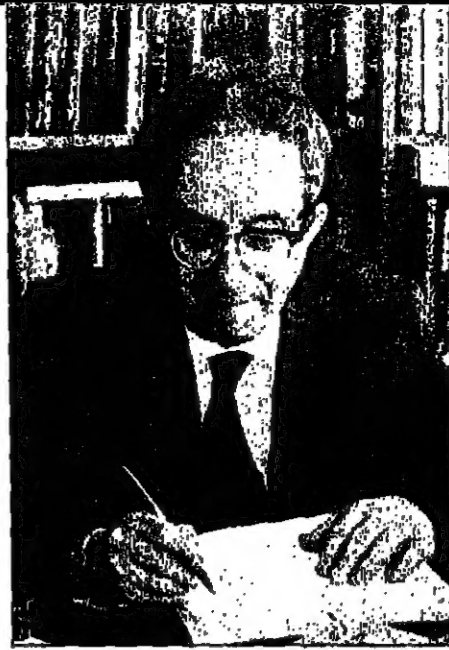
"זו תנועה שנותנת את הביטוי הטוב ביותר להשקפות המוליטיות שלי".
אין דגים אכזבי על התצטרפות עליך שאתה רוצה להיות פן המפכדים הראשיים של תחרה?

"הפעם הוא היה קצת יותר שבעירצון מאשר בתקופה שהתגרפתי לליכוד".

בכך כמעט שלוש שברקות שהייתם חרצותה בוערות, ובכך נשמעים קולות שחקיקת של בולטות בוערת תחת ודגלים. האם גם אתה שותף לדעות מוכנת וימינן שהמחשבות אינן רציניות, ואין מקום להאנה במבוא צעירים מוכנים שחורקים אבנים? "כמי שחי בארץ הזאת כבר למעלה מחמישים שנה, קשה לי לתרגש במידה מהמחשבות. תמיד היו בארץ ישראל מחשבות וחיכוכים עם הערבים, ואני לא רואה שזה תולך להישתר בליכוד מהר. אנחנו חיים במדינת גבול. זה לא רק גבול בין ישראל לערבים, ואפילו לא רק גבול בין איור השקפה אמריקני לרוסי. זה אזור גבול בין הדתות האמו, בין העמים המתועשים והמפותחים למדינות מתפתחות. אנחנו חיים על גבול של תרבויות מוליטיות. זרבה יותר משום היה להיות כלב המערב, כהלנה או ככלגיה".

אז אתה רואה את עורש המספך בינו לבין הערבים במאבק בין תרבויות?

"אם היית מראיית אתה בטלחיות, הייתי חוק לך את אגרת, אני לא אמרת את זה. מה שאמרת

והשכשהצינות והתכונה לארץ-ישראל היא בחרה איור קשה. הבעיה הממרה והמעיקה ביותר, לפחות לגבי אלה שיש להם מועקה, היא שיש מצב שבו שתי אוכלוסיות דוות אחת בתוך השניה. יש היום כשטחי ארץ-ישראל ארבע מובלעות גדולות של ישוב ערבי בגליל, בשומרון, ביהודה ובצפון, וכאן טמון שורש הבעיה".

הגליל ועזה מבחינתך זה אותו ריבר?
"לא, אבל עזרה שגם בגליל וגם בעזה יש שני ריכוזים גדולים של ישוב ערבי בתוך רצף של תתישבות יהודית. הגליל ועזה מבחינתו אינם אותו ריבר, מפני שאי-אפשר להשוות את אורח החיים בנצרת לזה של עזה. הערבי בנצרת חי אורח לגמרי מתערבי בעזה או בחברון, במידת החושש שלו, ביכולתו להגיע לרברים שונים לתלוטין".

"בגליל העזרה שיש מצב של חיבור אוכלוסיות אחת לשניה, לפחות מבחינת המרחק הפיזי, אין אפשרות למצוא פתרון לבעיה, שלא יביא איתו גבולות פתוחים מבחינה כלכלית. כל פתרון של שלום אמיתי, ואני מדבר רק על שלום אמיתי, שיסגור את הגבול בין קלקיליה וכפר-סבא, ויחייב הצבת מכס ומשטרה - איננו בריבציות. כל פתרון שבו בקבוק בירה יעלה בקלקיליה פחות מאשר בכפר-סבא, לא יחזיק מעמד. למחז מפני שיצטרכו לנסות באמצעים אלימים כדי לשמור על ההסדר הזה. גבול סגור שירששו שאין חייסמור חופשיים ושאיין מעבר חופשי של עובדים ממקום למקום. זה לא יוכל להתקיים בשום אופן, ולכן, כל אלה ששולפים פתרונות מן השדול ואומרים ניתן להם להתבשל במיין של עצמם, למה אנחנו מדיכים את הצדה הזאת על ראשנו - לא יודעים מה הם מדברים. אי-אפשר להמיר בין ריכוזי האוכלוסיה, אלא אם מחליטים שהם יחיו בתוך גטו, אין יוצא ואין בא".

"לכן, כל דרעיותה הסמסשים שנושק בהחזנה, לנתח את עזה ממדינת ישראל ולתת להם למדי את ענייניהם לבד, כמוהם כרעיונות של כהנא לזרוק אותם לים. מה המשמעות של התצעה הזו? שהם לא יוכלו להגיע לארץ ולעבוד? שרמתחיהם תרד ושלא תהיה להם אפשרות של קיום? מי שרוצה את זה, רוצה בעצם לנתח להם את אורח-החיים".

מה אם הם לא רוצים שתדאג להם?
"אני לא חושב שהם בעצמם יודעים מה שהם רוצים".
מה מבאי אותך לחשוב שאתה יודע מה שוב בשבילם?

"גרסה לי שאני יכול להעריך מה אמא רוצה בשביל הילדים שלה. היא רוצה שיהיה לה חלב ולחם לתת להם, והאב רוצה להיות מסוגל לתת השכלה לילדיו וחיים נוחים. בדע שסגרת אותם בבוא בעזה, מנעת מהם את האפשרויות הללו. זה לא רק לא מסרי, זה גם מילווה שאפשר לעשות את זה אי-אפשר להיות כלליך קרוב לאוכלוסיה שאין לה מקורות מוצתת, מבלי שהרבר יסגע בנו. זו הבעיה כשאוכלוסיה חיה בתוך אוכלוסיה".

מה הם כן חיי רוצים למי תעריך?
"אף אחד לא יודע מה הם רוצים. גם הם לא".
אז מה הציבה למחשבותיך?

אבא, מרוב דב סדן "תחיים במחיצות של איש כמו דב סדן נותנים תחושה של פרופורציות, מכירים תמיד מי אתה ומה אתה".

"הסיבה היא שמה שיש להם, לא מספיק טוב להם. יש להם אספירציות לאומיות".
גם לתנועה הצינית היו אספירציות לאומיות עד לפני שזרחה מרינה.
"נכון, אבל התנועה הצינית הייתה חריג מהמבנה הן. גוף כמו הסוכנות היהודית לארץ-ישראל לא היה קיים אצל אף תנועה לאומית אחרת, והוא בוראי את קיים אצל המלישתניאים".

הבעיה הדמוגרפית לא ממרידה אותך?
"לא בדע. מה שיהיה הלאה אף אחד לא יודע, גם לא אלה שחיים שחורות. כינתיים, העובדות מברכות בעד עצמן. ב-1967 היו היהודים 63 אחוז מתושבי ארץ-ישראל. ב-19 שנה מאוחר יותר, היהודים עדיין 63 אחוז. ובשבילי זה ארץ-ישראל שלאחר מלחמת ששת-הימים. ומדובר פה על תקפת ופן ארוכה, שבה לא השתנה המאזן הדמוגרפי, למרות שכבר לפני עשרים שנה הוזיורו אותנו כל מיני חזידעות שמיידוע מה חולך לקרות פה. מי שמפריך את הבעיה כבעיה-דמוגרפית - פשוט לא מבין על מה הוא מדבר".

הבעיה בעיניך היא ריכוזים ערביים בתוך רצף של ישוב יחודי - האם התנהלותיות, שהן ריכוזים יהודיים בתוך רצף של תתישבות ערבית, לא מורחיה את הבעיה הזאת?

"אני מסכים שהפעולות שנקטו כל ממשלות ישראל מאז '67 הכבירו את הבעיה של אוכלוסיה בתוך אוכלוסיה. אני כמובן מצדד בפעולות הללו, אבל הן מפרשות הכבירו. יש שלוש התנהלות שהושקחו

"בזואי שחייבים להחזיק בשטחים צבא ואשטרה, אבל כשתפקידם לעזור לחוששים לחיות בנחת ובשלווה יחסי".

את הבעיה של אוכלוסיה תהיה בתוך אוכלוסיה כמעט לבלתי-פותרת רמת, גילת, ומעלה-אדומים. כולן התנהלותיות בשטח ירושלים שסופח למדינת-ישראל, כולן בלב אוכלוסיה ערבית. אני לשמועני יכול לחשוף מעצמי ארגומנטים במקרה הזה. דרי לא רק זהותה מתנגדת להתחרות השטחים הללו. הנה לך מרוע אי-אפשר לשלוח את הבעיה על-ידי חזרות שטחים. ערשח רדשם שאתה ערשח לעצמך חיים נוחים, מעגל פינות ויצר תרזה שלמאורה אין עליה ויכחח זה בעצמם כמו להגיד שאין על מה לדבר עם המלישתניאים, כי מה שהם רוצים זה את ויכחח ויכחח והם לא ימכמו לשום פתרון אחר, ולכן לא בוראי אפילו לנחת. זה לא נראה לך משוגעני קצת?

"ככלל לא. שלוש הנקודות שהוכיחו הבגיס נתק מה המפקדה מזהות המצב בלתי-יחיד? "ברבע שמגיעים למסקנה הזאת, יש זרבה מה לעשות. צריך ליצור מצב שחיים של אוכלוסיה בתוך אוכלוסיה יביאו רווחה גדולה יותר גם לאוכלוסיה השניה. צריך לעזור להם להרים את רמת-חיהם לעזור להם לפתח תעשיות, לתת להם אפשרות להתחרות בתעשייה הישראלית, לאפשר להם חיים נוחים וטובים יותר".

אבל גם להמשיך ולהחזיק שם כוחות שימור גרולים, לשלוח חיילים בסדרי ובמילואים "לעשות סדר" בקרב האוכלוסיה האזרחית?
"למה אני צריך לדבר דווקא על תגדורים הלא-המאמיים של המצב בוזואי. שחייבים להחזיק שם צבא ומשטרה, אבל כשהתפקיד שלהם זה גם ואולי בעיקר, לעזור לתושבים לחיות את חיהם בנחת ובשלווה יחסי. מבחינים לחיץ שהמצב היום כמעט שאיננו נתון לכהדחנה. ארץ-ישראל היא הסיבה אותה על תגשבת היהודים הערבים. אפשר לראות את זה אפשר שלא. אבל גם מי שאוהב את זה - אין לי ברירה. זה המצב".

היא באן ואתה אוהב אותה.
אז למה אתה מחכה?
BROADWAY 80

אזרח - משרד הבריאות קובע כי העישון מוקד לכריאות

עולמות מתנגשים בג'ולים

סלח מרין, רק בן 33, מהפכני דרז'ו, ראש
מועצה מקומית מצליח עם כריזמה של
מנהיג פוליטי. ראשו במזרח וידי בקצה
אגוד. איש הביניים בצומת המועצה של
הדרוזים ל"גוש אמונים הדרוזי". אומרים
עליו שהוא היחיד שמוסוגל להחזיר אל
מסלול השפיות וההבנה את מערכת הדיכויים
הסדוקה בין היהודים והדרוזים. משבר
בהמלכה שהחריף עקב המחאות האחרונות
בשטחים. איכרים לא חסרים לו.

מאת יצחק בן-חורין
צילומים: שמואל דחאני

הוא גבוה, בן 33, נעים הליכות, ושולט היטב בעברית,
קצת אנגלית. צעיר אינטליגנטי עם כוחות עצמי, מודע
ליכולתו. כמו לכמה הכנה ישראלים יש לו את מנהלית
הוא את, חדר, שני בגידיו 12 שנה, ומייצג שם חברות
ישראליות. במרשים האיש שלו יש שרף צבאי ולימודים
באוניברסיטה, וגם עבודה במנהלות בקיבוצים, ופעילות למען
עליית יהודי ברית המועצות. בקיצור, גבר, מלח הארץ, מסובך
בניגון. יש לו כעס, ניגונים של איש העולם הגדול. מספר המלפון
בביתו חסי, מכניסו החרישה מצוידת בטלפון. הוא מניח
חפשות לתל-אביב ולירושלים, לכנסת ולמשרד הממשלה, לבית
ממלכת העבודה או לשיבות מועצת המנהלים של חשקים.
סלח מרין, אחיו של השיח' אמין סרין, מנהיג הדרוזי של
העדה הדרוזית. רק בן 33 וכבר סיפור הצלחה של ראש מועצה
מקומית עם כריזמה ומשגשגות של פוליטיקאי מוכשר, שמסמך
חברות של מנהיג החרג מנהלות גזילים, מוח וילדותו ומגוריו.
בתוך ארבע שנים הניח את הכסף (14 ק"מ מצטרפות לעבו)
מחשלות המאה התשע-עשרה, מאה שנים קיימת. הוא היה נשאר
לפי שעה בגדר של סיפור מקומי - עם סיכויי ותקוות מבטיחים
כמו לאמיר פרץ ואל ריין במינהל הדרוזי - אלמלא ניצב בצומת
הרגשות של מאבק הכוח בעדה הדרוזית, עם מידה לא מבוטלת של
כוח והשפעה לטוב את דרכה הוא רשמי שותף המעולה שלה עם
המיסד בישראל.

אומרים עליו שהוא האיש היחיד שמוסוגל להחזיר את מערכת
הדיכויים בין היהודים והדרוזים בישראל אל מסלול השפיות וההבנה
(המשך בעמוד הבא)

סלח מרין

סלח מרין:
"בגלל אילוצים פוליטיים לערבים יש יותר כוח מאשר
לדרוזים. יש להם יותר קולות. זה הופך אותי לאזרח
מדרגה שלישית. חלה נסיגה איומה ביחס לדרוזים.
דורשים מאתנו את כל החובות כמו מהיהודים.
נותנים לנו זכויות פחות מהערבים."

סלח מרין מנהיג העדה הדרוזית
יחדשנו שאם איתנו לא נשנה
יהיה חס. יהיה קרוב של
הדור הצעיר מהמחאות
האחרים ורק מהפכנים

הנהלת המוסדות

(המשך ממועדון הקורס)

המבוססים על אינטרסים דרדניים. מערכת סדוקה אחרי העימות עם הדרונים בגלל, המיפוש בין צה"ל לדרונים בלבנון, ולאחרונה בעקבות ארועי בית ג'אן, ובעיקר אחרי המחשבות בשטחי יהודה, שומרון ועזה. יד בעלמל החלה לסכסך בימים אלה בין הדרונים לערביי השטחים, כשהיא מרנישה את מצאם הדרוני של אנשי המשמר הגבול ומציגה אותם כעושי דבריה של ישראל לריכוזי ההתנחלות. אלא שבניגוד לדין ודפין, סלח סריף חייב להתגבר על מכשולים גוספים, קשוחים ובלתי מתפשרים פי כמה מאלה שעמיתיו היהודים מתמודדים מולם במפלגותיהם. לפני שיגיע להתמודדות על מעמד במפלגת העבודה, הוא חייב קודם לבצר את עמדותיו בקרב בני ערעה. אייכים לא חסרים לו שם.

בני משפחת סריף לא חוסכים היום מאמצים כדי לחזק ולקדם את מעמדו של סלח כנגד האופוזיציה המתגבשת בקרב הדרונים, ומאיימת על התגמונית המסורתית המבצאת בחקוקה. אותה אופוזיציה נאבקה להחליף את ה"טרזיק" השלטת בעדה מזה עשרות שנים, ולחזור לפי הגדרתה אל "שורשי המחשבה הדרדנית". שלוש המשפחות השליטות כבר אינן חזקות כבעבר. משפחת מוערי, שהייתה חולשת על האגף הפוליטי, כבר לא שולטת אפילו בכפרה, וירכא, גם משפחת חיר מאבדתה. המייצגת של אצולת העמלן איבדה מכווח האילו על כס התנהלות הדתית שבני משפחת סריף מהכפר ג'וליס, מתגולה מאבק הירישה עד בחייו של שייח' אקין, שכבר מלאו לו 94. בשעת זו של ירידותי האלים פורצים חוצות במלוא חריפותם של יריבותי המאבקים מסודרים על עמדות כוח בין כפרי הכרמל והגליל וכן הממשותף לבין עצמם, אפילו בקרב בני אותו הכפר.

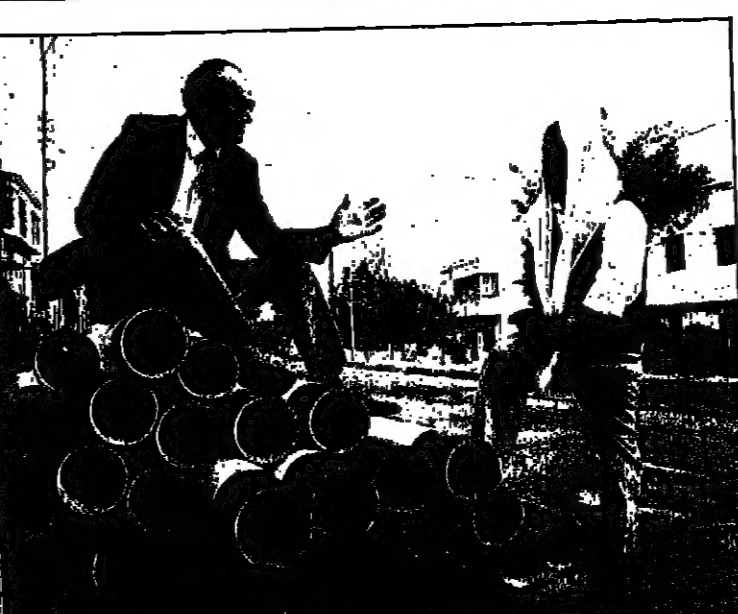
הדרונים כברמל לא יותירו לסלח סריף בן הגליל ואיש העבודה, על ראשי הנשר שכבשו נציגיהם וידין עטשי ואמל נכר איריין וחכים במפלגת המרכז והליכוד? בפוליטיקה הישראלית, איש גם לא יסלח שם לעצמו אם מישור מבני הדור העציר של משפחת סריף יתפוס מנהיגות בתוך הקוה ונציגיה אותה. גם בקרב הדרונים בגליל לא הכל תמימי דעים. בני ירכא שורבאים את השכנים מג'וליס, וגם בכפרו של סלח סריף אין לו כוחות שהחולות היריבות יעכלו את מנהיגותו. הוא מודע לקשיים ומשדרל ללכת בחזיתות בשדה המוקשים, לא ממש פוטלריות וול.

א"דועי בית ג'אן מראינים, הוא אמר, "זה סיפקו את ההוכחה להעדר מנהיגות בעדה הדרדנית. גם אני תכנתי במחאה הדרדנית נגד הכרוב להחזיר לנו ארמון בשטחים, ברוב ממשותי. אלא שבהעדר התנהגות נוצר מצב מסוכן, כי אגנתו ערה מסימנמטלית, שמרנית באופיה, המחזיקה בדת סורית. בשם הדת יכולים דרונים חסרי תנועה לאבר את הראש ולעשות שמות. אגנתו חלק מהמרינה. לא אגנתו המצאנו את התנהלותה. וככה קרה שאנשים משלנו, ללא התנהגות שצופים בסלוקויות וראים הכל, שואלים את עצמם מדוע ליתרונים ונכס רחוב ממוננים אלה צ"ח ולדרונים בשמות דרדניות אסור ומרובי בקיצוניות שבתוכנו, ה"גוש אמונים" של הדרונים, אני פוסל "חוזקת את מעשיהם, אבל אי אפשר להכניס בגללם ערה שלמה".

לו הישש פוטלריות, יכול היה לתפוס טרמם על הקיצוניים. אלא שסלח סריף איננו איש הקצוות. הצעירי בגליל להתנהג ראשי התיכור הדרוני נגד ראש עיריית תרצה אלי לנרא שבינה את כל הקעה על ארועי בית ג'אן. ואילו מאחורי הקלעים הוא פועל בשקט לפתור את הסכסוך בדרכי שלום, אפילו לא באמצעות בית המשפט. מאבק שקט לימיש וכויות הדרונים על התרמח, היתוך העיבר שלו לכיכר בעיר של שמירת הכפר, כשהוא פועל עם רשות שמורת הכפר וכוונתו פועלת היתוך והשתלשלות מורכב, וחולל שהכרז גוליס יאמן שני: שמורות. "איש המצאה היה נלכד יותר מאנו לעיין, אומרת יעל שחר, ודבריה הישות עד לאחרונה "זמנת שהא פעל

"בקיבוץ סבחה" הנפילית והשיבה שונה מזו לה

הוא גלתי: זה דבר שלא הודיעו אותו מהשורשים, אבל נתן לי עוד אפיק חשיבה. פחת את הראש, לראות דברים חדשים וללמוד."

בצמח ולא היכה לנו. כשנגבנו ג'וליס גילינו מרחא יוצא דופן ביישובים הדרונים - רחוב מלא בערוגות ובאגניות פרחים. עד לא מכבר זה היה שבייל המורנים, ועכשיו כביש חדש שפועלים שותלים לארכוב צמחי גני וצמחייה רשא, בין ספסלי שיבה מודרניים, אפסחנות, איניות פרחים ונכס רחוב ממוננים אלה צ"ח והמחנה הוא לא עברה בקלות. וקני ג'וליס מזו על כוונת הכספים על משרה "שולית ובלתי חשובה" כמו חות הכפר, במקום להשקיע אותם במיטות צרכי הדת. ליריש מיתור לחבל בערוגות וסלח סריף, כמו שריף מוקמי, נאלץ לגונן על המרחים כמעט כנוס. היום כבר מקבלים את שנוענותי. כשהוא רואה חושב מחיזים על שלד בנין סרי, הוא מנח אותו להשקיע גם את ערעה הירחים שבחיות הבית, האיש מצייח. סלח סריף גם חילק לתושבים שותלי צמחים מסמנים בשנה השלישית לכוננתו הם כבר מעטרים את גדות הנהר והסוסיים לחן של הכפר. הדגם חזיקי שלו זה מיכה גולדמן, ראש המועצה היהודי שלקח מושבה מודרנית. לא להרוס אתה הישן. רק לשמר אותו כהליטה חדשה. גם סלח סריף רואה את ג'וליס קרמה להדיק בקבוצה את פיתח של מאה שנה. הוא סלח כבישים חומים מקם מוקד ציבורי, ומעוד את הבניה חרישה. וכבר נדבק בחלוצות עד כדי כך שהוא

סלח סריף, עם הנשים קרמה ואחרה. מי משגת למרד אל-על חייכ להשתתפות למורשת. לא מציגים לאורח כבאות את בבייני סוף המאה ה-20 לפני שעולים על קברו של שייח' עלי אקין, סלח הכפר, כמעט קדוש. ככל שישתחרר להשתלב בחוויות הפוליטיקה הישראלית, הוא לא יקטן למסע ראיין עונגאי כאשר קוראים לו להתערות קצרה אצל המנהיג הישן שייח' אקין סריף, המאה כבוצה

סלח סריף משקח את אדויתו החרדים והחידושים בג'וליס, עם אחד הנכבדים במימש עם קצינים, ועם שנו על צימדות הבית שלא נמנו בארמון מחוסר הקצינו: "המנהיגים הקורסים לא הבינו מה זו מיתח וקידמוד".

נקמתיהם: שני הרוגים ושבעה מצועים. "שורש הסכסוך היה לאומנות ישראלית בגוליס מול לאומנות ערבית קיצונית בכפרי אספיק", אמר סלח סריף. "התיסכול והמרידות שבה היו צעירי הכפר שלנו היו מגורמי התפרצות. החיילים שלנו היו עוברים בתוך כפרי אספיק בדרך הביתה, וסומגים שם עלבונות מצעירים ערבים שאינם משרתים את המרינה, ומנצלים את השנים הטובות האלה להתבססות כלכלית. הוכרזה שלטו היו מכזים. הם ראו התפתחות כלכלית וזקוק של הערבים, בעד שבכפר שלהם לא קיבלו רשינות בניה וסכלו מאספקה לקויה של חשכל ומים. תיסכול מליך או לאספיה או לאלימות. כאן זיתה התפרצות ועם, אני חושב שזה היה הגורם גם לתקרית בבית ג'אן, אני חושש מדיום שבו יקמו ויקשמו ההנהגים הדרדניים."

סלח סריף קובע מושגים חדשים על המפה, קדם "גוש אמונים דרוזי" וכעשין "מנהגים דרוזים". כבר לא איום סמוי. הוא מנסה להבהיר שהערה איננה מקשה אחת. 85 אלף נפש בלבד נולמי אמונתם הם אינם מתרבים. נשמות של דרוזי נשמש מתגלגלת כנוסו של תינוק דרוזי שגולר, אבל התיצל המנימי עמוק, גם כאן נאבקים דרוזים מל חילונם, כשהראשונים הם קבוצה סגורה נה"עקול" אשר באה בסוד רוי הדת, וכל האחרים נותנים מכוונה חברתית והם נקראים "אחאל". בורים לא נבערים. יש מאבקיכוח מסורתיים בין החולות והכוח.

יש מאבקים חדשים ביניהם, בהתאם לאינטרסים הפוליטיים והעשויים. דרוזים חומכי המערך מול דרוזים חסרי הליכוד. יש גם דרוזים אחרים מפרל, כראיניקים מן הימים שמשרד הפנים היה כשליט המפלגה הדתית. ויש כבר אפילו דרוזים שחזרי התחיות. במהותה הגדולה שהיתה כקונטרס הצינוי האחרון, ספק אם השנייה מישור בוכחותו של ציר דרוזי אחר. אינטלקטואלים רבים, כמה מים אנשי דת,

"אתה בשום נבחר אתהם האזול. אך אחד לא חש באטו שהואך ומתקרב מהחילול הזה."

מצהירים: "אגתו ערבים", אלה מתגוררים בעיקר בכפרים כראמא ומעאר, בהם היה אוכלוסיה מעורבת דרוזים ומוסלמית. ויש חלקים חדשים של דרוזים מרכזי גינת, שנוכח בקיפוח משותרי צה"ל וחשואות היום כלפיהם כמו לערבים המשותפים מוכות השרות הצבאי. זה הכלים לקשרי של עם ומאסלמים.

ט"רין "עור כשהייתי בצבא הקטנו חוג משכילים צעירים מתיש וחשבו איך נטל לשנות דברים. היו לנו מחשבות נוגות. ה"בשנו שאם אגתנו לא נשנה - יהיה הרס. יהיה קר של חורף הצעיר מהירות האחרים וקר מורגינו. הדרשים לפני הכרזות לרשות המסמכות לקחת מהצבא חופשה ללא תשלום וחלכתי להתמודדות על ראשות המועצה. זה היה מאד קשה. בג'וליס יש 23 תחלות דרוזים המועצה. זה היה מאד קשה. ונחלה יש במצב 400 קילוח. במחלה שלי רק 200. בכל זאת ניצחנו למרות שהיו לנו יריב קשה, וסוף נפאני, ראש המועצה 14 שנה, מהמשפחה הגדולה בכפר. לפני שהבנתי מיכר חדש להתמודדות, מערכת בחירות מודרנית. הצגתי כרוזים ועשיתי וגיבית: באחי בניעות הסכרתי. ראש המועצה זה לא סמ פוליטי, זה לשרת את הציבור. ההסבר הזה היה לאנשים הדברים שלי פיצלו תחלות. יצאנו פילוגים. היו אפילו שני צגות מאורשים שגלל חילוקי דעות והליטי להסדר."

הצגנו היה ברוח, יריבני ניסו להפילי בתולדותיהם כאלו שהמשפט נכסס החזיות שלו 30: אלף שקל שנגבנו מקופת הבסיס בו שרת. ומשטרה פיתח מחקרים העתולים יצאו בכתורות. במקו הנהגד שהא נקי, את הכסף נגב איש מקדו (המשך בעמוד 12)

לחיות טיים הבלישבת הגיוס בקשתו לבשר למברקים. היו שם בחוקים. הבנתי שזה בגלל שאני דרוזי, מבחיני לשר הכחשן משה ריין, שהיה בדבית אצלנו, ושאליי למה אני, עם כל חקבי העשיר של משפחתי, לא יכול להיות טיים בחיל האוויר. נקראתי לעזר של ריין שחבירי לי שלא מקבלים לקדם גם ליהודים עם קרובים בארצות ערב. אבל הוא חבסתי לעזר, אם אמא מתאים לטיס. נשלחתי למברקים, ועברתי, ובקראתי לעזר מבדקים, אבל תשובה לא הגיעה, והאריך הגיוס התקרב. אמרו לי יך תגשים והאריך שלוח אותי. הבנתי שרק מנסים להרניע אותי. התקשמותי, והתמחה שלי זיתה ללכת לאוניברסיטה במקום להתגייס.

הוא למד פסיכולוגיה ופילוסופיה באוניברסיטת חיפה. דחייתו מקדם הטייס לא שכרה אותו וגם לא בעל הכות חתישני שסרב להשכיר לו דירה בתוך שאנו יתור. "קסם אחי יתור שהשאל הקיצוני שלם כדי קשה בתחומי הקמפוס. לכן הצטרפתי לחוג ימני של אנשי העבודה החרות וכינו בחבורות. נבחרתי לעזר אגודת הסטודנטים בקולות של 700 יתורים. אחי קבלת חולאר הראשון, החליט להתגייס, והנהגם לצגנתים וטיים קודם קצינים. היה במסלול קרבי עד שנמצע באימון וספד ועודד מזה ומניעה כלמה. הוא חתם קבע ואחרי ארבע חצי שנים השתחרר מהצבא בדרגת סרן. תפקידו האחרון היה שליח חטיבת סלח "מלחמה לבנון גרמא לי לחשוב לעומק, על חילמה של באגנתו למרינה מול התאמנות לאחיצו הדרונים בלבנון על שפיכת. זהם התפתחות בשלבים רבים של התמלחמה. בקצין צעיר כאב לי על הירידה בדימוי של הצבא. בראה לי מתאים לטיים את הקיירה הצבאית בבקרוו".

זו קרה ב'83. הכפר ג'וליס היה בשפל, על גבול היתון. שרותים נחשלים. צגות צעירים ללא ריוה. בעית חברה קשות. צעירי הכפר היו מנותקים מכל פעילות מרחוקים למעשה בדי התנהגות השמורת. "לא היה טקס לרוב עם המנהיגות האח", חכר סלח, "זה פשוט לא הבינו מה זו פיתח וקידמה ואפילו לא לחצו על המפלגה לשל עזרה. ראשי המרינה מציגים התפטרות בקיפוד כבר אצל המנהיגים השמרנים שלטו וחשבו שבכך נפתח מחויבותם כלפינו. זה הכל. אהנו למכד נרא".

הצגנו היה למעשה במעט כשיאו של חיסכול שקיבל. הצגתו בתקופת דמים שנתים קודם לכן, באפריל '81, בראה דרוזי מג'וליס במגרש הכדורגל במחלף קטמה עם אחורי הקבוצה היריבה ערבים מכפרי אספיק חשכו. קשרות דרוזים חמושים חסמטו על סימסמון. כפרי אספיק וירד לכל עבר, קציר

"עובדים עלינו בעיניים כל היום. נבטה חבישה. מוכרים לנו קוששים. זה חשאי כי שם ארדי."

זמזום הדבורה

יש אומרים שהיא "כליך"
תקצונית שהיא מסוגלת לאכזר
אפילו סחורה כגומה, ויש
הנשבעים שאח פניה הם מליכים
כמו אח פני השכנה, רק מהפעמים
שהצצה מעבר לכחפו של "השור
שלה" בפלויזיה. דבורה גני,
דוברת, בעבר בריאות ואוצר, כיום
"של" השור שרד, חידוה
ומשפטים. כמו בשיר ההוא, גם
עליה אומרים הדיבה דברים. אבל
יש גם מי שמוענים שיש פה
אלמנט חזק של קינאה.

מאת סימה קדמון
צילום: בני גלזר

דבורה גני (במרכז)
משמאל, מאחור, עם
חשד אכזר שרד
אשתו רבקה, בכל מה
שנוגע לשור, היא חמיר
דביקה.

14 סאפופה

ששת-המים חור בעלה עם חילול. "אלצתי להתגרש,
למכור את הבית ולהחליף הכל מהתחלה".
החלטה הייתה בלשכת הדובר של טרי קולק.
אחרי-כן היתה אשת יחסי הנישואין בריאת המלונות של
היום שיק, "שגם אותו אני מאזר אהבה, וגם כאן יש
הדיבה אנשים שלא מסכימים איתי". באותה תקופה
הכירה את עמיקם אלעזר, היום דוקטור למדענות,
איש שיש לי אליו הרבה רמקס. הוא כותב. הוא
גרושה. נישואים לא היו. אבל ישנו עומס, כן, 13,
וכמל, 9.5.

אל שר הבריאות ויקטור שביטוב הגיעה בחדש
השביעי להיוון עם עומס. האשה הראשונה שהיתה
דוברת משרד ממשלתי, ועד אשת לא נשואה בדיון
מחקרים. גני מרגישה שמגיע לשביטוב "דרכה קדיש
על זה. הוא עשה מעשה מאוד אמיץ". שביטוב
לעומתה, לא מוכן להתייחס לנגני, לא לטוב ולא לרע.
אני לא מוכן להגיד מלה עליה, הוא אומר, ומכאן
שהוא לא עוסק בריביות.

הוא למר על חורבנות שלך לשעבר, זו
המילה?

אני לא רוצה להגיב, הוא אומר ומסיים את
השיחה.

תגובה לא מפחיתה בעיני מי שעסק אורי דרכם
של גני. בילד, לאחר המהפך, נהמכה הדוברת של
השור המפני לדוברת יורש, אליעזר שוטק מהמחנה
הלאומי. לנסות המוליטיות שלה אין לדבריה, שוט

**"עיתונאים היו רוצים שאשכח וארכל
איתם על השור ועל אשתו. ואולי
זה באמת היה הרבה יותר מוכרח".
אבל אני לא עושה את זה.**

רלוונטיות לעבודה, ובכלל, דעותיה המוליטיות הן
עניינה האישי. אי אחי מהלרים שעברה איתם לא
שאל אותה עליהם מעולם. "מה עשית דודי? מה עשית
ג'המל? הם לא מוכרים קלינטים שונים עם תרומות
שונות, עם דעות שונות זה מקצוע, וצריך לעשות
אותו הכי טוב שאפשר".

ועל כך אין ביחס אליה חילוקי דעות. במשך
חשע שנותיה במשרד הבריאות ועם שני השירים,
נושבה לדוברת חזק, בעלת מסכות, שולטת במשרד
בד רמה. הסיפורים על הפניות ממשרדים ממשלתיים
אחרים שרצו אותה כדוברת שלהם לא מפחיתים
להניע. נאמר שכבר "סגרה" עם גרעין מה, ושוטקס
מנע ממנה ללכת. סיפור שהוצג ששיר רצה אותה
במשרדת, ובנוסף שבו הגיעה למשרדו לכנס דברים
הוא "תחפשו". איך גורל, ראש עיריית חיפה, כבר
רצה לכל זריקה וניצע האחרון היא והנחיתה. גם אלי
לנא, כשהתמנה לראש עיריית הרצליה, מנה אליה,
ומשאומן תגלה גם עם משה גור בתקופה להחזירה
למשרד הבריאות. רק לאחרונה שיר כנב כלכלי שאם
אני מונר ממשרד ראש הממשלה יתמנה לשגריר -
מרכז שבגני תחליף אותו.

"במשך שלוש וחצי השנים שאני עובדת עם
שיר, לא קיימתי כל מגישה ולא נענתי לשום הצעה,
סוועט גני.
למה כולם מוטים אליה?
אולי חברים אנשי מקצוע טובים. זה הוחס שלא
מפחית באיך."

ר' כדי כך שבסופן שביטוב הדומאים מינו
אחיה לוחם הדוברת של משרד הבריאות
והמגזר. חשק אז אות השכבה בהשתתפות
אישית כמו רן מרדור, בני גני והלל
דודאי, האתה עול אדראית על משרד יחסי
הנישואין. אירודו החלוצה והצעיר לה להישאר בארץ, "ו"
היתה והלטה מאז קשה. אבל מתי לארץ לשנות את
דרכה. זו היתה חקופה של משבר מנות. הבנקים,
ולקחי סיכון מראש שירות לא יחזיק מעמד כשר
אצרי. הלל נעשה בדיעת שוטקס היא מבטיחה
(המשך בעמוד 15)

סאפופה 15

לחיל, שאנחנו תוקמים אותו בדרך או שלא בדרך.
היא לא חסרת דף על תחזית חסון שבאבן על קיטו,
אלא תמכור את הנגשים והחשבים שהיא עובדת
בעכסר.

כן, תאשר גני. היא בחולט דאח את עצמה
במשרדת שלהם. "בכלל, כל דובר הוא משרדו של
הדיבה ארוזים. אם אתה דובר מקצועי, אז בורא שזה
כך. רן פתיר, דובר ראש הממשלה לשעבר, שער
מיקצח רבין למנחם בגין או חיאל אמיחי, דובר משרד
והתחבורה לא עבדו עם דיבה אנשים".

אני חיאל אמיחי זה חסר באותו משרד.
"אני עבדתי בסך-הכל שלוש משרדים ב-14
שנה. זה לא הדיבה. זה כרא משרד לעשות שינויים".
הניחה חן מלחה אותה דוברת שנים לאחר, מאז
שעזבה את הבית בקיבוץ כפר-סריק. את שנת השירות
אחרי החיכוך עשתה באשרד, כהאש קן של חשומי
הצעיר. בבוא היתה ממלת סעו ב"גולגלי". לאחר
שחזרה עם אורי גני, כן מושב כפר-סריק, לחת
ליהשלים, עשתה תעודת בגרות למידה עובדת
בציאלית ועבדה בגולאח מטעם העירייה. ממלחמת

במשך השעות הארוכות שאכלת איתנה אשאל
אותה שוב ושוב אם אין היא מסוגלת לגייס קצת, רק
קצת, חש המשרד כשמדברים איתנה על חש. אולי איה
היא קצת שומעית ויכול להתפרש גם כמחאה של חיבה
הא חשיב שוב ושוב שלא בשום אופן לא. בכל מה
שנוגע לשיר, ולא חשבו איה שר - היא תמיד רצינית.
לא תמצא אצלי מידה, ולו הקטן ביותר, בעניין חתה
גם לא במערכת חברתית. עתונאים היו רוצים שאשכח
הכל איתנה על השור ועל אשתו. אבל אני לא עושה את זה. אני
עושה יותר מכולם. אבל אני לא עושה את זה. אני
עושה מעט באמנה לארץ שאיתנה אני עובדת".

זה נכון, מאשר כל מי שמכיר אותה או עבר
אותה אבל יש גם כאלה שיסתייגו. השאלה הנשאלת,
מי אנשים, איך היא יכולה להיות באמנה לכל-כך?
עם אנשים. הבוטים יותר אומרים שהיא "משרדו"
על דיבה ארוזים.

היא התגלמות הדובר במשרדו של השור, ולא
של המשרד. שראשן עומד השור על כל מרכיב - כפי
שהוא עובד להיות, אומרת עליה עתונאית. "היא
לא מנחה על מדיניות תחזית, אלא על השור שנוסע

מי מנסים מתגנבים באוויר. ברישיות
הנוסעים של שני המוסטים מופיע שמו של
אברהם שריר. סוף בדיחה. זה הומן לפרדן
ובצחוקים הסטיריים או לפחות להגיב בידך
מנומס. אבל במניה של דבורה גני, הדוברת של שר
והתיריות והמשפטים, לא זו שריר. אני מנחה שובו
מדוע תגנני שריר למסות הליבא כי יש בו רק כמא
אותי. חשק גני נשמעת כמעט כעוסה "ו" אולי
בריות, אבל תדע לך שאני ליווית את השור בכל
נושא הליבא, דרך מאוד ארוכה היינו בשטח, נפגשו
עם משלחות. אני רק מקה שכל השירים מעל כי".

היא כל-כך מקצועית שהיא מסוגלת למכור
אפילו סחורה מגומה, אומר עליה איש חקירות
ומסיק. "יש לה הרבה נסיון בעניין חתה". מי שחזרה
יעצת אישית לאמירה בבו, דוברת משרד הבריאות
תחת השירים ויקטור שביטוב ואליעזר שוטקס, דוברת
של יורם אירוד כשר המגזר הדוברת של שיר, של
התיריות והמשפטים - תגאמנה הרבה בחובות מניס
קפואות.

זמזום הדבורה

המשך מהעמוד הקודם
תיאור, אלה תשכשכ בפינות ותוציא את כלי האפסור. הוא לא נעלב. הוא אהב אותה. היא עניינית וסקרנית ומתעניינת בקשיות ותור כרי כל זה גם מתאפרת בקצבנות. במשך המפגשים, בחדר רחב ואפור עם שללונות פורמיות הארונות עץ צפופי ספרים ותקנים מברכת גנני אולי בסעם העשירית היום עם בנה עמוס. "מי זה", הוא שואל כשמיים את השמפורה. "קראתי", היא עונה. "אותה אריק שרון".

היא מגילת לב את לידתה, וה קשה להיות לבד, היא אומרת. בעקט בלתי אפשרי. זה כמו מלחמת עולם אחת גדולה עם המון הרגים ופצועים, ובכי. מלחמה שמתחילה בבקר וממשיכה עד הערב ולעולם, בעצם, לא מסתיימת. והנאל הגופני, המיני, צריך להקים מריצות. אני מזהה אים על המון נשים. אני אשה שחיה לבד, וללא קשר להם שאני משרתת, מאיימת על כל אשה נשואה. אם אני רוצה עבודה נקיה, אני מוכרחה להקים מחסומים. זה מביא אותי לחיים אישיים מאוד קשים, עד כדי סכנות. אסור שהיו בעבודה יחסים אישיים ורומנטיים. או אשה את כאשה, כאדם ברגע שאני מראה קצת חולשה וקצת רגשות, מחסומים אלי כלולות. אומרים אל התנהגי כמו אשה. אל תהיי היסטורית. אבל כשמצלילים את התוכנית והחיות שלי, כמו האינסואיציה והיכולת לראות מצבים מסוכנים, זה טוב. זה בסדר".

אשת ברזל, קראתי לה. "היא תוצר מאוד בוטה של מוסד הורבות", אומרת לי ענתאית. "היא תמיד נוכחת בראינות עם אנשים שהיא הורבת שלהם, ועונגאי לא תמיד צריך או רוצה שדובר יהיה נוכח בשיתוף. נוכחות כזו אולי מקובלת בצבא, אבל לא במקרים כאלה. היא יושבת לסעודים ליד השר כאילו

היא היצצת הבכורה שלה. והיא לא.

כליטבת השר יורעים לספר שהקדבה של גנני לשר והעובדה שהתכבה יעצות שלו במצבים בעייתיים נובעת מהתוכמה שלה, והיכולת שלה למצוא פתרונות מקוריים. זה נכון שהיא קרובה מאוד לשר, ושהוא מתייעץ איתה בנושאים שונים. אבל, מסייעים שם, היא לעולם לא תשתמש בזה כדי להתפאר ולהאדיר את שמה. יש בינינו יחסי עבודה טובים מאוד, אומרת גנני. כך, בעצם, היו יחסיה עם כל השוים שאיתם עבדה. "בכל מצב, ומה שלא יקרה, תוכלם העולמי קדים ויקר ודברים, מערכות יחסים עם שר הן מבוזות ורגישות. ולעולם, לעולם לא אשתמש במשהו שראיתי או שמעתי בעבודה, כדי להשיג משהו. מערכת של דובר עם השר שלו היא מערכת ריסקטית שחייבת להישאר כזו גם במקרה של מות, או אסון, או פשע. ובכך הייתי במצבים של מחוץ עם השר, כשאנשים ניסו למסכן והתבידו מידע לא נכון".

יגידו שהיא בוטה, שהיא וולגריה, שהיא משמשת יפה מאוד בעבודה שהיא חיה לבד ומגילת את לידתה בכוחות עצמה. ויש גם מי שאומרים דברים אחרים לגמרי. שיש מה אלמנט חוק של קינאה של חוסר פירגון. אשה שהוכיחה את עצמה מבחינה מקצועית, שלא צריכה מאצץ לידה, שגם גרילה שני ילדים משגעים וגם עשתה קריירה וגומל לכך עוד מתעסקת בשירה - זה כבר יותר מדי.

היא נענשת על זה שהיא מצליחה, אומרת המשרתת רליה רביקוביץ. "אשה שמגילה עמרה של חוסר, שלא מפילים אותה בקלות, נוסרים לה על זה לא אהבים אשה שיש לה שתי מוכירות". רביקוביץ אישית לא מכירה מישהו שלא אהב את גנני. בכל אופן לא כאלה שמכירים אותה מקרב. "אני מכירה רק אנשים שאסירי תורה לה. היא חברה טובה שתמיד מוכנה לעזור. גם מתוך שירה קיבלתי את הרושם שבדרךכלל רואים את הצד הנכון שלה. והשבים

עולמות מתנגשים בג'ולים

המשך מהעמוד 15
עד שיצאה האמת לאור כדסמו היסטוריה עשרה קילו ממסקלה.

טריף "כשנבגמתי למעצת, לא היה תקציב, לא היה כלום. רק חמישה עובדים והממנה על המחר אומר שזה מספיק. כל קול שהיה בכפר נגד המחר, ודכתי עליו והמחשבי לעבור. היום יש 40 עובדים וזה חצי מהתקן. היום זו מרעצה בלי אופוזיציה אומטית. עם מערכות דיון ענייניות בוערות ובכפר ככלי כשהיה צריך לשפוך בית חפילה, כימאי את הקנים ושאלתי לדרעם. כשצריך לבנות ספריה, אני קורא לצעירים ובורק מה הם אומרים. השיתוף של התושבים טיפני".

סלח טריף חש והיום את השינוי של בהריותות הכפר למעמד המהפכני. הוא כועס על המיסר והחור שמתייחס אליו כשחוריותושים שמעריף להשאר אותם במתא שבערה. "עובדים עליו בעיניים כל הזמן, בצורה מבישה", הוא אומר. "אני לא זוכר שהשגתי תקציב באופן ליגלי לחלוטין. כשהעשייה צריכה לעבור דרך איגוד המערכת לשלם בגרענות - זה הורג אותי. זה משאיר בי סעם מדי. עלי לא יכולים לעבור, לא מקיד ממשלתי בכיר ולא זומר. זה יורעים שלא יכולים למכור לי לוקשים. או מה אומרים לי 'אתה צריך מגיע לכן, אבל אין מה לעשות'. על כל שקל שאני מקבל, ישוב יתדי מקבל 11 שקל או 15 שקלים ובמקרה הגרוע, אם זה ישוב מוסס במרכז הארץ - 7 שקל. פי שבעה מאיתנו ואני לא מוכר על מארקים ומשאלות ומחשבים לבתיספני, אלא על מחזור בחדי לימוד, על העדר ביוב בכפר ועל מאות בתים ללא מים וחשמל".

תן רונטה לוקשים שמוכרים לבם. טריף: "למרות ששר האוצר אמר שאין תקציב שר הליכוד חולט לדעת חול בעיניים והדעי על תכנית מילולית, להשוואת הישגים ודרושים ליהודים. זה המצא את זה בכלי התקשורת. שרים גם באו לראש הבירה ובישרו לו. עברו 76 חודשים מאז שהתכנית אשורה, ואין בה למעשה תוכן, זה מעליב. זה שוגג עד עמקי הבשמה. ואני צעתי תמם כי ידעתי שאלו רבדים ריקים. וזה ניצול צני של גורמים מוליטיק לעשיית

שהיא הרבה יותר קשוחה מאשר היא באמת. הדוגמה לשעבר אומרת: "הסיפור שלה הוא סיפור אנשי שנוכל בפתמיות. כשאני רואה אותה בא לי פשוט לחבק אותה, להביד לה 'תרגיע, תרגיע, הכל יהיה בסדר'".

לגנני השוב מאור שיכיר גם את הצד האחר שלה. שהיא למדת קבלה ומשקיעה בזה המון, שיש לה קשרים חמים והדוקים עם אחרי זה ועם הרב ליפשיץ ואפילו עם מישור ממאה שנים שמבא לה לשבת חמין וגפילטע פיש. בשבתות היא יורדת לבית גאלה או לתברון, שזהה קפה עם חברים ערביים ממחנות ברחובות. ויש חשידה. שלושה ספרי שדים - האחרון, "גלימת המשי" - יצא לפני מספר שבועות. רליה רביקוביץ עזרה לגנני לבדור את השירים שפורסמו בספרים. על השירים של גנני היא לא מוכנה לדבר. לא לא בגלל שהיא לא חשבת שהם לא טובים. היא לא מתייחסת לשירים של חברים שלה.

בשמונה בערב, במערוץ "סעם" מבין ידשלים קרא המשורר יעקב יעקב שמדיה של רבדה גנני, על קיר לבן ומבנה של זאב ובוטינסקי. מכיכ שולחנות מרומיקה חשופים שבמרכזם צלחות פלסטיק עשוחות ביקוריותים יושבים אנשים כמובנים, חרשי קמח. במרכז החדר תבד נפטי יש, נשים מתממות בו דיוק העטקות במריגה. לידה של רבדה מתכנים לצבות את ספריה 10 שקלים העותק.

גנני, בסבלנות רבה, עונה על שאלות של קהל אחד. שבעים קורסלכ, במערכת הידשלים של יום אשק, עם כסית שמסיה ביד, מקופת ומלחמת בחרב כסא, אנשי תקשורת וסקידי ממסלה, כך אותה השל שירי בחום רב על צאת ספרה החדש. המערה, במערת "סעם", אומי בעל המערוץ למאויני העישים וקשי יונו: "אבא ובוטינסקי כתב באחד מספריו שהאשה ארונה מחייב משי ומלדה אין הגדרה יותר קלעת מזו לתאר את רבדה גנני".

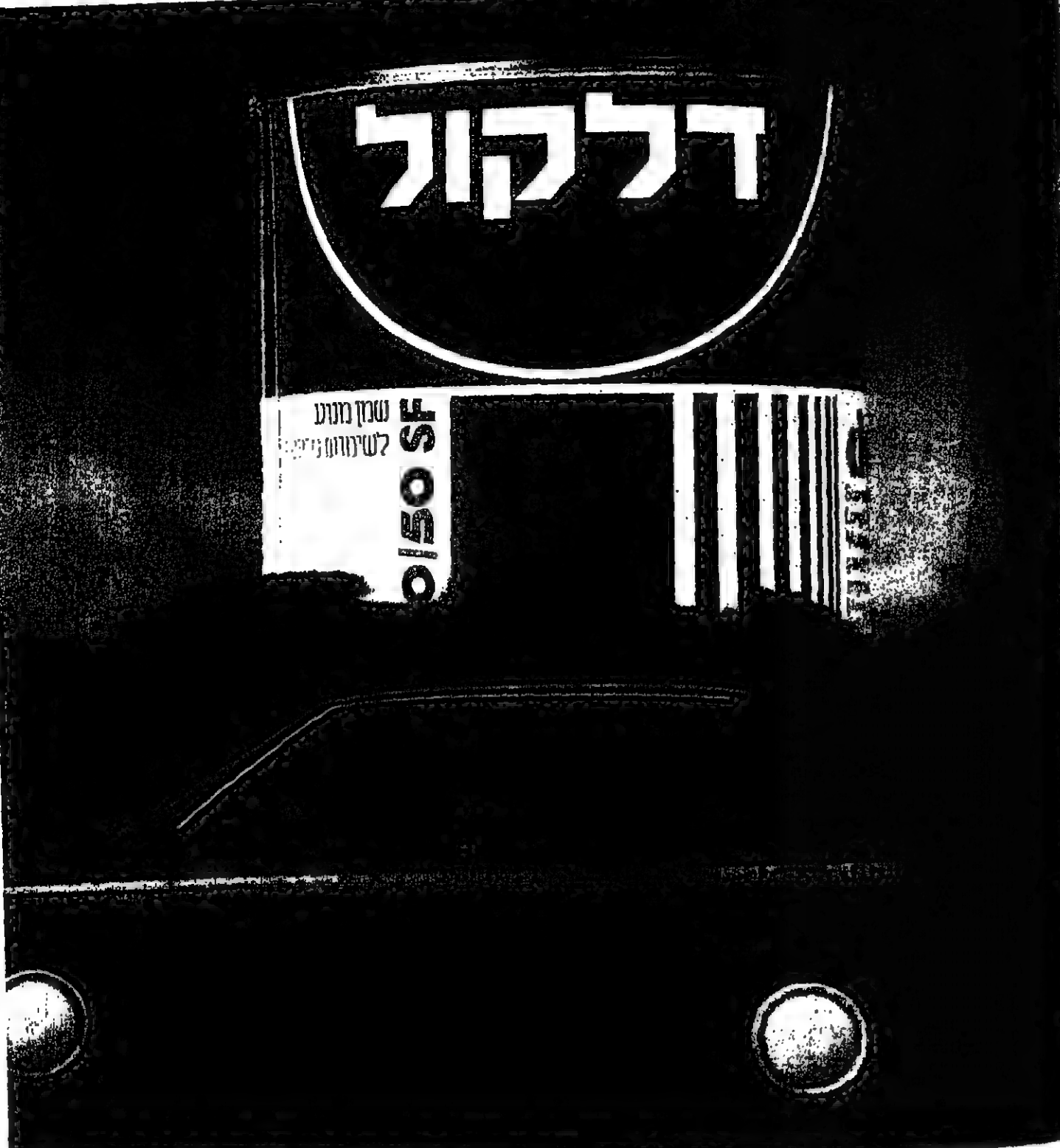
סימה קדמוני

קלות. זה הפך אותי לאחד ממדרגה שלישית. זהו נמיגה אימה ביחס לדרושים. דורשים מאתה את כל התוכנית כמו יהודים. גותנים לנו זכויות פחות מהערכים".

סיור בג'ולים שמעבר לרובע הפרחים ופנס הדחב והמסוגננים, מוכדי ביקור מאחורי תקליע של תפאורת סרט קולנוע. מי שופכן ודמים ברחובות. הצינורות שנועדו לתשתית רשת הבידור החדשה מוטלים כערימה בין שלא הסקים הכסא למסן אותם בארומה. עוד יש לו הרבה מה לעשות בבטי, אבל אשה לו חרד לרוץ לבנות ולהתמודד על התנהגות המוליטית של העדה הדרוזית. הוא רואה את המכשולים, בעדה ובעיקר במפלגה. "אני צריך לחתמוך מול מועצות, מול גושים, מול חקם ומעשים לא על לשוין כריסמה מקום לדרוזי במקום לעד עסק מתלאכיב שצביקו בשבילו אולי אשתו ודליה. הם לא תומכים שאני אלכס אחי את העדה הדרוזית. 65 אחוז מהדרוזים הם אנשים בני גיל ואני מיצג אותנטי שלהם".

גם אם אותם צעירים מוכנים לתתם עלי בים לבין עצמם, כלפי חוץ לא כלם יעזו לתמוך בו. במעול, סלח טריף מאיים היום על יתד מדי בעלי אינטרסים בעדה הדרוזית, ולא מספיק חוק כדי להישיר במערכות הדרוזים והתנגשים שם חששים לפני השפט. יודעי רבלי בעדה והמוצא לה חששים שמרוב התלהבות עצמית הוא יתחוק את הסיידה הציבורית שלו במסע על, אם ינסה לתתם ראש מקב למחנה התוכנית. איש ציבור יתדי מוכר הבכיר הוא קד: "סלח רן מדי מדי, ועלול לשרת את החדש בקד. הדרוזים על אהבים את משפחת טריף ופי שאהב אותו צריך להגיד לו לידת להילוך נכון לעובד מדי אפילו את היריקספורין של חשקים. אולי זהו יתדי סביביו להניע לצמרת היו גרולים יותר. מפלגת הבעדה יכולה לעזור לו והבד אם הוא עושה השבח לעוזת ארץ. הוא חייב לשריף לו מקום כדי שבמסגרת האת הדיוריוניגים תעבל מתבחר המועמד וזה כשר שתיים שלוש שנים".

יצחק בן-חורין
יש בג'ולים שכונה לחיילים והשחרירים, גם היא נקדחת ציון על צומת וקישות והחילול. יש לה קשריין עם החיילים בסגפא טילאל הסמוך, ורברים שרואים מנאן לא רואים משם. וחסר להשוואה ולמחשבה. טריף 43' וזות נכנסו לשכונה לפני 18 שנה, ורק לפני שתיים חוברו לרשת והחשמל. ואל תשכח שזו שכונה לחיילים משוחררים. בלילאל המרינה נתנה חיים שקטות מושגים של ג'ולים, ובאן יש קריין 60 בתים כלי מים וחשמל. זו אמליה בגלל אילונים מוליטיים, לעריבים יש יותר כוח מאשר לדרוזים. יש להם יותר

סע לשלום. דלקול בפנים.

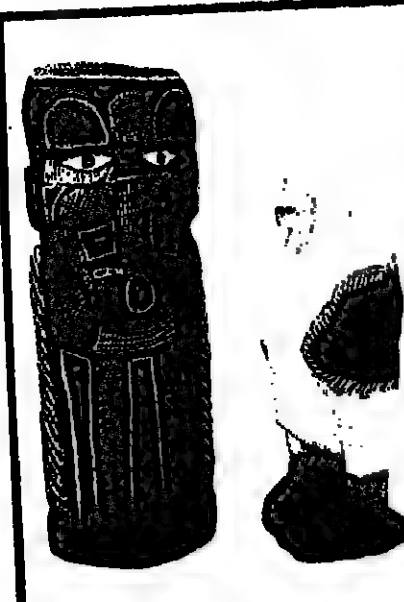
אתה אותה את המכונית שלך. אתה מטפח אותה, בודק, מנקח, אך אל תשכח את חלבי. חמנוע שעובר עבור נון סטום כל חנוסיעה. חמנוע שלך צריך בריאות, צריך כח, צריך שמן, חן לו דלקול 20/50. שמן בעל כושר עמידות ממושך יותר, שמן המסלק פיה וחלודה ומוריד את חום המנוע. שמן שחודר לכל פינה וממחית את חשיוקה. שמן שעבר את כל המבחנים ומומלץ עלי יצרני הרכב.

דלקול 20/50 - שמן החיים של חמנוע. סע לשלום...

הקרוקודיל האחרון

מארק טיידל (בצילום המרכזי) מריקס מאוסה ויש שם, בין היתר, מסלונים, מזנונים, ציורים על קליפת עץ, קרדומים, בידונים, מסכות, טכנים, תלבושות, בלייזשול, קשות, וויגים וזנפים.

כבואה גינאה החדשה. האי השני בגודלו בעולם. כ־מסד שבטים שמדברים בכ־מסד שפות. היסטוריה מורשט שנובדוח בעי"פ, מאב לבן. כל שבט ומנהגיו, נוסקיו, וכליו. מארק טיידל, לשעבר מוסי ויידלר, לשעבר מהאי דארן, לפני כן מאוספוליה, לפני כן מתל-אביב. בעל אוסף נדיד שמוערך בלמעלה ממיליון דולר של פריטים וחפצי אמנות מחלק העולם שהוא מכנה "הבלתי-נוטע האחרון". עכשיו הוא פה, מנסה להיאחז מחדש בארץ שעזב כילד, עם הוריו, לפני 32 שנה, מחפש את הדרך הביתה. זאת אידית רוחם

הנערים "שולכשת" סירט קאנו ברוגמא ראש תבין שבט. מונח ליל, ואת "תוליד" חליה" משלימים ריקודים, תפילות ומזמורים. לנשים אמר להשתתף בחגיגה, ולגברים - שעמלו במשך חודשים בהכנת הקאנו - אמר להזדקף לנשים. לאור המסע משפחת הסירה ברי לוינסקי מנצחת השוכנת במוכת. שני סירות קאנו נצירות כאלה נמצאות ברשות מארק טיידל, שני פריטים באוסף. נסיעה ויחיד במינו של תבין אמנות ושללול מ'קסח העולם". דאריה אי נעיד במסחרה גינאה וחדשה שמצפון לאוספוליה, סוף העולם. מארק טיידל ג'ג שם 11 שנה בעשיו, בתל-אביב, הוא מנסה להורגל מחדש לקצו הישראלי, הישן - מוסי ויידלר, מנסה לחב משפחה בעברית, שחק בן כמעט לא השתמש 32 שנה. חור לאנגליה, זה יחידו ליל. בתל-אביב יש שמות לחללים (המסך בעמוד הבא)

17 זה היה פעם, שדאי כי מחלילת כל האנחות. תבין קימון שהשק באשה בשר דרם. צאצאי אותו זיווג, בני שבט: הנוגדאלה, אחו חשביםים הקטנים במפואה, גינאה החדשה, יורקים עד עצם היום הזה שבט. אמיתי הוא רק מי שנוצר דרך פי הנגיד. את חזית חליה מודש המו לעבוד כל בן שבט. שכליץ לבגרות. ילדים ששיעור עקרום יקמו מנצחם במורגשות למגינת ה"בן-צאצא" שלהם - טקס האידול, שלאחריו יחשבו כגברים לכל דבר.

ביום הגדול יוצקים הנערים לזינוגל, ובמשך כשבוע לומדים עם מנצחיהם מבוהרים כל מה שצריך לדעת על תבין. מלאכה ומצד, מנהל השבט ומבחי אומץ הם רק כמה משפחות בעודם המרכז שמבדיל בין ילדות לבגרות. מנהל חליהם מוקדים טקס שבטי, זה "תוליד" מחדש דרך פי הנגיד, על פומי

האידול מאלה

חדש מאסם מרקי עמים

אסם מניעה ממיטב מרקי העולם אל עולחנו.
המעם עשיר ונפלא
ורק 5 דקות הכנה.

נראשונה בישראל
מרקים מוקדמים
חלביים

מעבדנוי הוכלו להענינו משעמם המשובח של מיטב מחכוני העולם
סדרת מרקי העמים החדשה מצטיינת במעם עשיר במיוחד.
ורק 5 דקות של הכנה

המדינה מבחר מרקים מוקדמים חלביים: • מרק עגבניות מוקדם בסגנון ספרדי • מרק פטריות מוקדם בסגנון פריסאי • מרק חירס
בסגנון יפני • מרק ירקות מוקדם בסגנון עשירי • ועוד להאחזק: • מרק עוף עם ירקות בסגנון סיני • מרק בצל עשירי בסגנון צרפתי.

זה טוב זה מאסם

סירת הקאנו בדנומת ראש הנין
של בני שבט הנוגדאלה
(משמאל) ודנומות נוספות
מחאוסף של הנין

(המשמאל) מחאוסף הקודם

ושמש. בדאר, הוא אמר, ראה מעם מאור שמיים
ושמש. כמעט חמיר כיסו אותם עננים שהיו תלולים
גמור מעל לראשם כמו ערפל נצחני, מין אובר של
ארץ שטומה מים שהאדים עולים ממנה ונעצרים
למעלה ואין בסביבה שום רוח שתזיז אותם משם.
לשמים הכחולים ולשמש הישראלית הגוה הנענעת כל
השנים

ער ישראלי בן 17 גוסס עם הוריו לאוסטרליה.
נפרד ומניח מהחברים, מסיימת לתור. המצב
הכלכלי בבית קשה. בסיני מתנה להם דוד
עשיר, מרברים על שבתיים שלוש. הוריהם
מחבונים לעשות קצת כסף להחזיר בחיים לחווה.
אבל השנים עוברות והם נשארים שם. מושי ודילר
הנפר למאור סידלר, חליאכית נאמכת לזכרן רחוק.
לבעניעים עם הוריהם (שנשטרו בינאנויות) יורב
ברמנות. עם החברים החדשים - אנגליה העברית
נשכחה. הרוכניות לחווה למולדת נדחה. עכשיו הוא
מה, עמוס בוכרנות, סיפורים ופרטי האופק הנרידי
שלי, בן 49 ומחפש את הדרך הביתה.

בתחילת שנות ה-80 הגיע לדאר, לפניכר חי
באוסטרליה והתעסק בגריליו ובכנייה. קנה ומכר
קרקעות. כנה בניינים. יום אחר מוש באיש מבוגר
שדצה לקנות ריזה בסירני ולמכור בית-מלון שהיה לו
באי דאר. מארק סידלר מבר לו דירה וקנה ממנו את
המלון. הגיע לשם עם אשתו השנייה ג'וזיט אליזבת,
אוסטרלית שהתגיירה ונהפכה למלריה ונשאר בן
הנינוק בן כמה שבועות שחלה במלריה ונשאר בן
שישה חודשים. לא ידע בדיוק לאן הוא מגיע.
התאששותו עליהן שמע - להרוות באים ודכה כסף
קטן. לא הסיפורים על מפואה גינת הדישה ארץ
בראשית, הוליוודי אותה. "הבלתי-יודע זאחרון", הוא
קרא לה.

ראוי, מיסת ארטה בים, היקפה אינו עולה על 5
ק"מ. מארק בטוח שאף ישראלי עדיין לא הגיע לשם,
לפחות לא בשנים בהן היה בעליו של המלון החדיר
באי. תיררים אינם מגיעים לדאר. מגיעים רק מי
שמוכרחים - אנשי מנהל, סוכאים, אבנורולוגים,
מיטוננים, נציגים של איגודי בריאות בינלאומיים,
רואמים וחוקרים. למסיליים (והחיות מעטים) במפואה
גינאה הארשה אין מה לחפש באי הקטן שזכה לכינוי
"משנה העונשין" במי מי שנאלצו לחיות בו.
היום קשים ופרימיטיביים, כלי תנאי נוחות
מינימליים. לוח מצפה בן המערב, אילו ידע את
העובדות, אומר מארק, אילו לא היה נכנס להרפתקה.
מובאודי קשה, שתי עונות בשנה. אות ארוכה ורבה,
עם משמורת בנהות מאור ולוחת אימה - והשנה
צדדה יותר ורעובה, עם נשמים שיוצרים בלי התנהג
ומצפים את כל האיוול. היום כבר קשה לו להבין איך
החיים שם מעבר לכך הרבה ומן.

בבית המלון, בגיץ עץ במגנון קלונאלי, עברו
ילדים, מאליונים שתומים מאור, מקורדלי שיער,
שורידו אנגליה דלה שלמדו מהפסיונרים. לגבי בני
הנוג סידלר התכחמו חיים בעבודה - ושינה הוא
פיקח על העובדים, רכש מצרכים, עסק בחיפושנים
וסחיבה משאות. אשתו, בלונדיית יפה ואלגנטית
ואפילו בראש, אירחה את באי המלון. משחקי המנצח
מכין שולחן והילארי היו הביתר היותר. בכל חור
התחלקו כמה אורחים, ויום זה היה את החשמל טקס
גרסונו שנהג לשבועה מעבודה לפחות ארבע-חמש
פעמים ביום. כשראו לטלון תיקתקו למרכבות
שישבה בסניף תרואר. שיחות לוחל עברו כגלי דיו.
לא תמיד אפשר היה לשמוע. לוח ומצוי חלב הגיע
במסוס, אחת לשבוע, יותר אספקת המון - באניה
מפוסט-מורכבי היתר. לפעמים, כשהאניה התקלקלה,
עברו שבועות וחודשים בלי ירקות ופירות, קמח או
סוכר. אבל רגעים סרטנים, צבים, בננות ובטטות היו
כשפע. וזה ביקר מה שאכלו שם.

בכל יום הגיעו למלון ילדים שהגיעו למכירה -
בפורסות - פריטים שונים: הגברים מכרו כלי נשק
וגנינה, פסלונים, מסיכות עץ וקדרומי אבן. הנשים
הביאו טלים ומחצלות, חלבושות קש, כלי ביטול
ואיכמו, מיני קישוטים ותכשיטים. מארק סידלר קנה.
או עור לא העלה בדעתו שלאחר מכן יתפרן לאסמן
גלגל. אבל השמורה על האיש הלכן שקונה הכל
התפשטה למרחקים, המוכרים ורמו והתמצנים שקנה
התחילו להצטבר במחסנים. אתריכך החל לערוך
בעצמו מסעות: עבר בג'ונגלים ובלאנונות, בביצות
וכחרים, חרש את הארץ ולרבות בחיפוש אחרי
הפצים אמיתיים, מיוחדים. היום, הוא אמר, יש לו
האופק המרטי הגדול בעולם מסוגו.

אם קשה להזיזים חושב
שדוכא האליל כישר אותו, הוא
ימות. ראיתי אנשים שחווה בלי
שום סיבה חיצונית נדאית נעין.
רק בגלל כישרו.

מפואה גינאה החדשה היא האי השני בגודלו
בעולם (אחרי גרינלנד), אך עלי-פני שטחה ממוזרים
כשלושה מיליוני כגראים בלבד, אובסולוטיה שמורכבת
מ-700 שבטים שמדברים ב-700 שפות שונות. אין
לוח שפה כתובה וסופרי ההיסטוריה עוברים בעלי-פה
מאב לבן. כל שבת ומנהגיו וטקסיו. כל שבת וכליה.
מארק סידלר, אסמן שטאל, ותיקים לחבריה החדשים
מקע כמו אנטרופולוג. במסעותיו ברחבי האי הקשיב
לסיפורים, חקר את מקורם של מהגרים שונים, נכה
בטקסים. פעמיים-שלוש בשנה נסע לאוסטרליה
בענייני עסקים, התחבב שם בגלריות ורכש הפצים
נושמים.

האוק, שכיום בולל כ-7,000 פריטים, מאוסמן
כשני קונטיננטים עצומים שמבאים לו בקטגוריה ארז-ב
חשעה חודשים, הוא אמר, לקח לו לארנה את
הקונטיננטים ופרק רק "בתונה האחרונה", במקום
שהיה תבית. עכשיו הוא מפרשת דרכים, בורק
אפשרויות ולשתקע בישראל. אם לא יצליח כאן -
אולי אמריקה. הכל תלוי במרבה ובאפשרויות להציג
או למכור את האופק. ריבנים, בסידי, מכהה האשה
יהודי-אלישבע להחלטה שלו. השניים לא חזרו-א

מלון מלון

תמונות מהארץ

כמו אנה פרנק, גם לורה ורמז'נינסקי, ציירה, בילתה את שנות נעוריה במחבוא, ארון סתרים מאחורי שני חדרוני צינוק בבית ישן באמסטרדאם, כתבת, מציירה, מייצגת מסאז'ים למחחרת ההולנדית. עליית הנאצים לשלטון הפכה על כיו את שורמה השאון, הבטוח – הדקדנטי אפילו של המשפחה היהודית העשירה והמבוללת מבולין. הם שולפו להולנד, משם נשלח הבן אל מחוץ במשפחה. ההורים והבת הסתירו על ידי מכרים קלויניסטים עד שהוסגרו, נשלחו למחנות, ניצלו. 46 שנים אחרי מוציאה לורה לאור את הספר שכתבה במחבוא. כתבתהיד והסתר עד חום המלחמה מחתת לדון חפילות בכניסיה. תיעוד של עולם שהיה ואינו. מסאז'.

מאת אביבה חץ

א קל לחיות בארץ, וזה עוד פחות אפשרי כש מתחילים לחלוק חיים מתגלים כסדרים ועולם כמנהגו נהוג. חיינו כבידור מוחלט, ואני אפילו לחלוק לא יכולתי להתקרב בגלל הפנים הכהות שלי, וזכרתי לורה פיינז'נינסקי, אבלי בחור היה קצת ואחרייכן סתיו ותרין. ילדי השכנים הלכו לבית הספר. אמסטרדם הרגישו את המלחמה פחות ממקומות אחרים. רק אנתו ישבנו בצינוק הפרטי שלנו. מה שהחזיק אותנו הייתה המשפחה שכללה את לורה וסגורו מרצוננו, אך מאונס, הוא נגרעו בהשוואה לניהוגם שמצפה לנו אם רק נצא מחבוא ויחפסו אותנו.

שנתיים וחצי נמשך היסודי האנדרפונק של לורה ומשפחתה. כלואים בשני חדרונים הם ניסו לחיות לא ללכת עם היהודים האחרים שהועמדו על הקירות וגורשו למחנות המוות. המלאך שלהם היה פסל הלני ירד, פיס אסר. הוא בנה ארדוקי מיוחד בתוכו היו מסתתרים עלי-פי סימו מוסכם מראש, כשנראה שסכנה מוחשית מתקרבת, ככל פעם ששמענו צלצול גריל, למטה אצל התופרת, היינו נכנסים לארון, וזה היה קורה כמה פעמים ביום.

דצ'יני לעלות לארץ חיד, אבל גבי אגר שוה בלחי אפשרי. חצבי הגופני לא היה טוב, דגלי חי מלאות חוגלה, בקושי יכולתי ללכת. החאהבנו, אבל הוא היה ביישן.

לורה בצילום מחימה רחם עם בעלה, גבי ורמז'נינסקי

שנתיים וחצי בסירחון משפחה. קמים בבוקר, מסתובבים בחדר, קצת אוכלים, כשהיה מה בערב חלבים לישון, וחרד תלילה. כל יום דומה לקודמו ולבא אחריה. לאט לאט שקענו ביאוש. מתאם היתה בעיה – לשמור על שפית העתה היינו צריכים לבנות לעצמנו מסגרות, אחת נתפרד לגמרי. אני חשבת שהבית זרם מבני. להורי כבר לא היה איכפת מה קרה.

לורה הרמז'נינסקי, בת 66, ציירה, נבחרה, סבא אצילית שיצקה את תחיות העונה שלה מהתופת. משפחה יהודית-ספרדית-מבוללת מבולין: אבא, אמא והתאומים, לורה השתחררה הייני הבלוני. "כשהיינו ילדים בכלל לא ידענו שאנתו יהודים. קיבלנו הינדו נרמני סתור. לא כמו היהודים במזרח אירופה שהיו גאים ביהדותם. ראינו בגרמנים הנאצים והיהודים את פיסגת הציוניזם, וזאת על-אף שהילדים ברחוב עור הריב לפני עליית היטלר, רצו אחרי וקראו לי 'יהודיה'. אמרו לי 'מה את עושה הנה, את שחורה מדי'. אבל בבית הסתירו מאיתנו את היהדות. 'אבי היה עשיר גדול. ניהל את חברת הולק 'של' בנרמניה. היינו בפיסגת. נאמד ממונים. ביתהלומות

כדור הורש שתגרמנים כבשים את הולנד. אבא שלי נהג. הוא לא האמין שתגרמנים יעברו בתעלות עם עסקים שלהם. הוא שלא תאר לעצמו שהם יבואו מתארי, ועוד ברוק כיום והתלדת שלנו. אחי צביקה ימים ובל היה נמר.

לבי היהודים והעלנים היתה לגרמנים תוכנית שנית. הם לא הסתירו. הלכו לראש הקהילה וביקשו שיחזקו מעלתם. לשלוח יהודים לעבוד במזרח, למען המלחמה. כל קיבלו בלי מאמץ את רשמות כל יהודי אמסטרדם. אחריהם בכל פעם ומציאו דרך חדש אחר ליהודים לצאת בערב. אבא לשמור דיו, להסוף – העלית הצדקה.

לא נכון שכל העלנים היו מצליחים. יהודים הם היו העשיר את אחי. ביום היתה רשימה חברי 'מכבי העשיתי' שמשוה קרה. מתחיל. אחי לא היה בן חם אמרי שיתגורר בערב. היתה לנו עזרת הלגית שאפשרה לנו לזכא אליה אם יהיו בעיות. כשאר חור הבעיה, שלחנו אותו אל השירות. ברחוב בן אציל, הם עצרו אותו ושאלו אם הוא יהודי. אחי היה בלונדי, בחד כמו ארי ואפילו לא נימל, הוא היה סל לומר שאני יהודי, אבל אמר 'אני יהודי'.

רצו את חורד ואמר לאמי שאני נמצא בדיחה. רצו את רוצה אותו. בחור – תני לנו את כל המשישים שלך. אמא פרשה פרוח על המערה וזרקו לטובת את כל מה שהיה לה, ששמונה זה הלב, אבל לא חיל לא רצו. יהודי. באותו יום תקפו את כל חברי 'מכבי העשיתי' אחרי המערה שברעות קיבלו מכתבים ממונה ממונה שכולם בכך. לא חייבים. למפנים מועד ממונה ממונה פרידה ב חורד לנו על הכל וזמר 'שלא היה יתר'. את אחי הצאיר לחורד במזרח אמרתי מותו, לאט לאט, אחרי גיסינות רפואיים. באותה העת ממונה היה יתר ברע מאשרתי.

יבחקי היה קיץ ואחרייכן סתיו וחורד. רק אנתו ישבנו בצינוק הפרטי שלנו. מה שהחזיק אותנו הייתה המשפחה שהכלא בו נסגרנו מרצוננו, אך מאונס, הוא נגרעו בהשוואה לניהוגם שמצפה לנו אם שחבה לנו אם יחפסו אותנו.

לורה הרמז'נינסקי, כשהייתה ילדה בכלל לא ידענו שאנתו יהודים. ראינו בגרמנים את פיסגת הציוניזם, וזאת על-אף שהילדים ברחוב עור הריב לפני עליית היטלר, רצו אחרי וקראו לי 'יהודיה'. אמרו לי 'מה את עושה הנה, את שחורה מדי'. אבל בבית הסתירו מאיתנו את היהדות. 'אבי היה עשיר גדול. ניהל את חברת הולק 'של' בנרמניה. היינו בפיסגת. נאמד ממונים. ביתהלומות

היתה. מעט הקורה שיכולתי להשיג. למה. ייפתי בשבילם מאת חסות. הסבולתי על העלנים של האנשים שייפתי בשבילם חסות. ושיחקו במשחקי יומיומי. מי ואיש, מה הוא עושה ואיך הוא זה. לא כולם היו יהודים. וייפתי גם בשביל ג'יימס.

"ערב אחד קיבלתי מן התקפה שאני רוצה – חייבת – מוכרח – לצאת מהמחבוא. התחלתי לכתוב. שום דבר כבר לא עניין אותי. רחוקה וטפורה חקקה היבנה. אמרה שאני צריקה, שמעתי לי לצאת. היא הלבישה אותי במעיל גשם עם כדור גדול, נהנה בידי מריח ואמרה לי לחזור בעוד ששנים. 'צאני בחיפוש בחור זה חורש, ובגלל הגשם לא היו הרבה משה היה בחור. במרחק שמענו רשק הליכה משה היה בחור. שלנו כל כך קרוב וכל כך רחוק. הצבתי פנימי, רציתי שם אנשים אחרים בין היהודים שלנו. זה היה גורא. הסתובבתי עוד מעט. בלי מטר, חזרתי למחבוא."

לורה פיינז'נינסקי, כמו אנה פרנק, העבירה את רוב זמנה במחבוא במימיה. "כתבתי ספר, לא יכולתי לכתוב יותר בגלל שהימים שלנו באותה תקופה לא היו ראויים לחיפוש. לא רציתי. לקצת בום חלק ניסיתי לזרוק לי עולם אחר. רציתי לחזור אל ימי חילות שלנו בגרלין. במחבוא הייתי נוסחת רק בנוסח: לא בגשמי. בייחוד אחי. שאני נלשח ולא חור. תרגשתי שלקחו חלק ממני. כמו חתוכ גוש מכשיר. כל כך אהבתי אותו. כלעדיי הייתי לי קשה להשיר לוחה והכיבה כאילו חתורה אותו אלי."

חא בתוך שנים וימים, כשהיינו מיון מיון במציאות. מחוץ לדומם, בבית גרלינגר האמרי והמנון. כאילו אין מלחמה בעולם. פרופסור סמיליון ליווה אותה בכניסה ועודד. משקף את הסיפורים (העיתון בעמוד חמא).

תמונות מהארון

(המשך מהעמוד הקודם)
אמר שחייבים לשמור על כתביו במוקד, בטוח, ער שיהיה יבש. הוא לקח המכתב אותו עד מוקד המלחמה ומחזר לידן התפילות בבגדיו שלו. כך ניצל כתב זה ולוהר קיבלה אותו חורה אחרי השחרור.

עכשיו, 46 שנים אחרי, היא מוכנה להציג אותו לאור. כתביו הורגם לעצמית. הספר נקרא "היגיון", כשם אחיה. הוא מוקדש לו ול-300 חבריו מ"מכבי הצעיר" שניספו במסעותיהם.

לורה: "לא היה לי כוח לעשות את זה קודם. רציתי לשכוח, לפתוח דף חדש בחיים. פוחדתי לחזור אל השואה. עד היום אני לא יכולה לנסוע לגרמניה גם להולנד לא חזרה. הולנד בשבילי היא ביתקבורה, ומי רוצה ללכת לביתקבורה? עד היום אני גם לא נוסעת ברכבות ולא נכנסת לתחנות ורכבות. עכשיו, כשנכנסים שלי שאלו אחי שאלות על המלחמה, ואני נפילתי, החלפתי שהגיע הזמן לספר לזה ולזכור מה עבר עלי. היום אני ממשיכה לכתוב. בספר מספר רק מה עבר עלי עד 1941. את ההמשך אני משלימה בימים אלה. ביקש ממני לכתוב את זה גם כתומריט.

"אכל חטאלי" לא אני אחרי רגע אל הכומר הנפלא הזה, פרופסור סמלי. ויהיה לו הניקט בת עשרה חודשים. יום אחד כשבא לבקר אותנו אצל החוריה, הביא איתו את התיק, ואמר שהוא ואשתו החליטו להשאיר אותה אצלי פעם בשבוע ליום שלם. שתיהן לי תעסוקה. קשה לתאר מה זה היה בשבילי. רגשותי שוב כמו בן-אדם. אני כל כך אהבת לרבים. הוא כאילו הקריב את התיקנות שלו שרובן ליהדות, מפני שכל רגע הינו צוים להחפס ולמות, והוא ידע את זה. בכל זאת השאיר את בנו אצלי בכל יום שלישי משכע במוקד ער שכן בקרב, עד היום שבאמת חפסו אותו.

זה קרה בגללי, בגלל היופי. כל הזמן ראגנו שאני מחבבי המחתרת לא ידע מה מקור התעוררות המווייזות. אחרי-כן התברר שהיה חבר אחר שידע. כשהוטסו חפסו ויענו אותו, הוא גילה להם איפה חפסו אותו.

לורה: "הכל נשאר עמוק למטה בנפשי. אני לא נחנת לוח לצאת. כל חי מתנהלים מעין פאראנטי. בזמן שחייתי את השואה, בנתי לעצמי חומה גבוהה, חומה, כדי לא להיפגע. כראוי עולם משלי. מנקודת המבט של היום, עד כמה שזה נשמע אכזרי, ולמות

אנחנו נמצאים. יום אחד, בשמנה בבוקר, רפיק ברלית ביתה של התופרת. מיד נכנסנו לארון. שני בחורים במעילי גשם התחילו לחפש בכל החדרים. המיטות שלנו עוד היו חמות, והבא של הכומר היתה למטה, עם התופרת. הם עלו לחדר שלנו, רפיק על הארון וצעקה: "צאו מ כאן, ההצגה בגמיה". זה היה כמו איה קטע מריאליסטי. הנאצי החלונר פתח את הארון, עמד שם עם אקדח, והחשים לי די לצאת כאילו הוא ממתיק אותי לריקון. בחיפוש הם מצאו את התעודות המווייזות שהבנתי. הם חשבו שאבא שלי הוא היופי. בתו של הכומר ניצלה רק מפני שלא היתה אצלנו בחדר ברגע שהם נכנסו.

"המוקדע בכל היסוד היה שבאיה מקום חייבנו שיתפסו אותנו. בתחילה אולי רצינו בוח כי היתה כלב איוו חחושה של הקלה ברגע שהם מצאו אותנו. סוף-סוף אנחנו בחוץ, "חופשיים", מעכשיו אנחנו כמו כל היהודים. לא צריכים יותר להסתתר. היום זה נראה לי כמו סריון. אבל אז פשוט נשמתי לרווחה ויהיה מה שיהיה העיני שלא נסבך יותר לשבח במקום הנורא הזה ולחשבת".

משפחת פינטוס הושלכה לבתי כלא, עברה חקירות ועינויים עד שהועברה למחנה וסטרבורק. מתה מעבר, לא אתר השמדה. בדרך גם לא נשלחו לאושוויץ. אחרי-כן המידור ביניהם. לורה נשארה בסטרבורק. את החורים שלחו לטרזיינשטט. אבל גם שם נצילו. אחרי המלחמה נפגשו באמסטרדם. כמו שתכננו לפני המידור. החורים היו שבוים בגוף, על הפש לורה לא מרבדת. היא מציינת. בביתה שטרזיינשטט היא עובדת ממצב למצב בחיזות ובמיתות לרחותיה הקורות מבוסים בצויה ובירושלית. בקושים קרינים ובצבעים פסטליים עליים. אין בהם זכר לשואה.

לורה: "הכל נשאר עמוק למטה בנפשי. אני לא נחנת לוח לצאת. כל חי מתנהלים מעין פאראנטי. בזמן שחייתי את השואה, בנתי לעצמי חומה גבוהה, חומה, כדי לא להיפגע. כראוי עולם משלי. מנקודת המבט של היום, עד כמה שזה נשמע אכזרי, ולמות

אביבה מן

הצנים וכ-400 חופים. חוף כמעט זהה לאחד התופים של מארק נבכר לא מכבר ב"סות" ב-42 אלף דולר. הנוף היה העצ קודם לכן בתערוכה כלשהי, וזכה להכרה רשמית ורוקסנטים מתאימים.

מארק יודע שגם אם הפריטים שברשותו הרכבה יותר ימים ומעניינים מאלה שיצאו עד כה לשוק, יהיה לו קשה להעמיד אותם למכירה כזו. הם עדיין אנומיים. לא נראו בשום תערוכה. לא מופיעים בשום קטלוג. ובכלל - האמנות הפרימיטיביות מפסואה גינאה החדשה - הוא אומר, הרכבה פחות פוטנאלית מאמנויות פרימיטיביות מאזורי עולם אחרים. "מכירים אמנות אפריקנית, פרהיסטורית, אינדיאנית. באמריקה גם יש כאלה שלא יודעים בכלל מה הוביל - למשל - בין אוסטרליה ונידלילנה. בא בוז מסידי ומרב איהם על פסואה גינאה החדשה. מי, חץ מהמעטים שפסח הולענינו בגינאה, ידע על זה משהו".

האוסף כולל גם ערכת כישוף, שתי שקיות קטנות עשויות חבל שמכילות חלוקי נחל מחודדים וקשורים בחוטה, כמו מסוטלת. וגם פיסת קורר משולשת, בצורת פימירה. למאק אין מושג לאיזה מלוח שימש, אבל משחק. המשטרה. בן המקום, שחורים אותם מאד מרואי, האליל, והיה מסוגל עד מותו טיב להחזיק ברשותו את המטרה. מאק, למרות האהדות, לא פחד לאמץ גם הפנים אלה.

"אנשים שאלו אותי אם אני ממחד לחיות בתם. הודו אותי מחדת ומל דע. זה מנהי. צריך להאמין בכישופים כדי שהם יעלו חילדים במטואה יטילים לוחות נוצרים מאמינים רור שני וילשים, אבל האמנה בכוח של מבשר השבט חזקה מאל. לנו קשה לקבל את הבית".

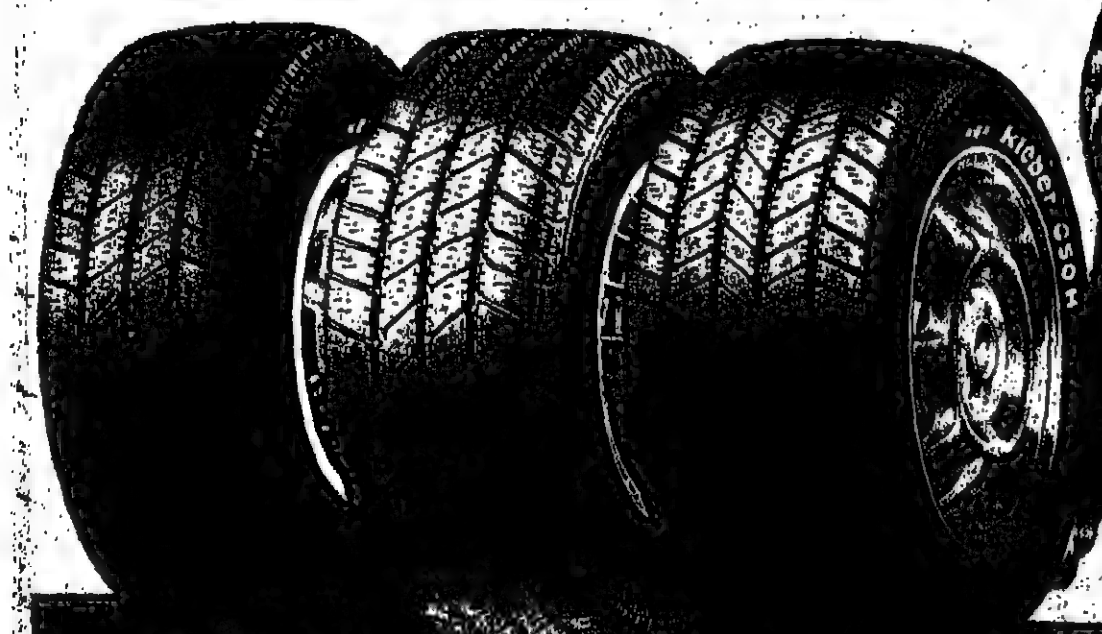
אידות רותם

בטוח אלין חוק גמיש

אוחז את הכביש

במבחן שנערך לאחרונה בבלגיה, זכו אטונו סלבר במקום הראשון, (במבחן 18 מטרות 10 נקודות אפשריות). המבחן נערך בדרך פרטי, בכביש רטוב ויבש, בדרך משוריות, סביבונים וסחופים. נבדקו על חצי-מיליון. במבחן נבדקו וחזרו-התבוננות תבואות. יציבות בכביש, מניעת החלקה, מרחק בלימה, שליטה ברכב, אחיזת כביש ונדיקת שוויקס. כאמור זכו אטונו סלבר במקום הראשון. המבחן נערך עיי מוטורי רכב על העיתון חומי למינויטור דראוטומוביל באוגוסט 1987.

MARQUES	POINTS ACCORDES.	ציון	סך הכל
	Sol sec יבש	Sol mouillé רטוב	Total
Kleber	9 /10	9 /10	18 /20
Unifroyal	9 /10	8,5 /10	17,5 /20
Malaysia	7,5 /10	8 /10	15,5 /20
Bridgestone	8 /10	5 /10	13 /20
Michelin	6 /10	7 /10	13 /20
Pirelli	6,5 /10	6 /10	12,5 /20
Vredestein	5,5 /10	6 /10	11,5 /20
Continental	7 /10	4 /10	11 /20
Good Year	4 /10	6 /10	10 /20

זה בטוח קלבר.

בואו, בלעדיים קיגול בע"מ ולהשיג אצל הטובנים המורשים ברחבי הארץ

בתשלומים
בזיה או ישראלכרם

בבוקר, עם שיר חדש

כל חייה היא זרה. חילובין בין דחיים, מאהבת בין נשואים, כנעניה בין גולים, תשובות ילדים בין הורים, תשובות לימים בין שמאלנים. ספר חדש לש. שפרה, משוררת, אשתו אחרי רומן סודי בן 12 שנים של מתי שמואלביץ, מגיבוריה הכמעט פיתולוגיים של לחי".

כשהוא היה תנכ"ל משרד דה"מ תחת נחום בגין היא סרבה לעבוד לידעונים, מיעטה להשתתף באירועים ממלכתיים "כי אין יכולה לעניין אותי חבורת אנשים שלכל אחד מהם ברור שזולתו לובש מסיכה". הוא סרב בגללה לקבל על עצמו חפיקי דיפלומטיה בחו"ל. הנאמנות, אצלם, טובדת לשני הכיוונים. בין הנאמנות שלה היא מעדיפה את זו שקמה איתה בבוקר.

מאת יאיר לפיד
צילומים: שמואל דהמני

יִצְחָקָה עַל יְלָדִים
 כְּדִי שְׂאוּכֵל
 לִכְתּוּב. וְזֶה
 הִיטָה הַחֲלֻמָּה
 מִזֶּדֶה. הַחֲמִישִׁים
 אֵינֶם בְּדוּרִים עַד
 כְּדִי כָּן. אֲבָל כְּדִי
 לִכְתּוּב טִיפּוֹר צִיָּץ
 לְחִיּוֹת אוֹחוֹ 24
 שָׁעוֹת בִּיָּמָה.
 הִיטָה צִרִיכָה
 לְהַחֲפֹזֵת מִן
 הָאֵשֶׁה שְׂבִי.

[illegible]

על הנקבעת מעד לכת, וזה פרס ע"כ

בבטן מקרב אתה מבין נאמר ודור הפלגא כמעט שם
והשירותים מהמניה הם בזה זה ללא הבחן
מחקל על שיר, מרדח על קובץ המעשים, ספרים
עצמם על מיליוני אורקים במבולות דעסיה דעסיה
על זה זה שרתה שרתה שרתה שרתה שרתה שרתה
ממשיכים, מוכנים מלים, מוכנים שרתה שרתה
גלים, מוכנים מוכנים מוכנים מוכנים מוכנים מוכנים
שורתה אתה על גבם, ובם אתה מוכן בקר
בכתיבתם, מוכנים מוכנים מוכנים מוכנים מוכנים
המבולות, המבולות, המבולות, המבולות, המבולות, המבולות
למען תאמין, מוכנים מוכנים מוכנים מוכנים מוכנים
למען תאמין את שורתה את שורתה מוכן, מוכן, מוכן, מוכן, מוכן, מוכן

[illegible]

אם, למשל, נאמרו: "שש"ר מלכות מלך
אז תהיה"ר תסבוכים של וקבוצת
נשטות מלך קוש, שחוקת בלעזע ולא
גורם בחיים שואתם הנהגה, חסות
ארבעת ספריה. כל חית הנהגה חילול
דמים, מאחזת בין שואתם, בעצתה בין מלכים חסות
ליום בין החרים, משייתם לימין בין שואתם,
אישות היא תהנהגה לרות חסות, היא
לחיות, בעצתה משה חילולם.
מסורת ואחרון שואת לארץ חסות אלה
חולנת: "תפסל קרית ויחז"ר תהנהגה
בז: ויחז"ר תפס מ/י תהנהגה תפסל קרית."

בבוקר, עם שיר חדש

(המשך מהעמוד הקודם)

סאלמה - הכשריים היו יוצאים לקראת אבא, חולקים ל"מזעל" (מורה כבוד, כחורף היה הוואי עולה על גדותיו ומציק את הכביה, האונדו שמתח, כי יכולנו לא ללכת לבית-הספר).

את תמונת חנוך האלה, הסטיוואליית, היא כתובה שוב ושוב, משחזרת ומשכחבת ומנסחת מחדש. מצליחה ונכשלת בניסיון שמאות סופרים הצליחו ונכשלו בו - לתאר צבע, ריח, קול. בית ההוא, שאבית הוסיף לו כמו ידיו חדרים קטנים, מעובי קירות, תכלית, ש. שפרה את רוב חיות. היא תלך ותחזור אליי גם בגיל שבו רוב הנשים בגילה כבר הקימו בית משלהן, שם היא תתחיל לכתוב, במחברות קטנות, נזירות לרחוק, ככתב סודי, לידות, שהמציאה לעצמה. בגיל שמונה עשרה, היא מכירת את אלהים.

"בשכיל, שחמיר ירדתי שאעטקו במלים, היה משה קשה וסוגר במערכת המצאות. הייתי סבורה או שהתגנזתי והכתיבה הולכת יד ביד. העולם הרחיב ככל אותי. למה שמישהו יקבע לי את חוקי החוויה, ההרגשה, החשיבה לא יכולתי לקבל את זה. אז שברתי. מרדתי וגילתי. יכול להיות שכלעדי הוצר היה לא הייתי כותבת. כמה סופרים ומשוררים חתים יש בארץ אני לא יכולה לחשוב על אף אחד חוץ מהמים שאלה על הכל. אבא ניסה לשכנע אותי שאני טועה, נכשל, וחייתי. נשכחתי הייתי נגזרת בחדרי, מליקה את האור והחוש.

בזמן החינוך התגייסתי, כמו כולם, ל"הגנה". כשפרצה מלחמת העצמאות הייתי סטודנטית בסמינר ליונסקי ונגישה, שוב כמו כולם, לשכבת הגיוס. מסיבות בריאותיות נרצחתי ולאחר שקיבלה את ההמלצה הוחל להמיר לידי עולים. בית-הספר המאולתר שכן במבנה הגדול, הממתייר במקום, שבו מוקם חיים תיאטרון גנוח צרק. אם היית תקופה בחייה שבה ניסית לשחק "לפי הספר" - זוהי תקופה. היה זה אז חדר קטן, בחור נמר, מבוגר ממנה במקצת, חמלה ילדית רחוקה באוויר, צמודה למלה "התנהגו" אבי שיגעתי אותו, היא אומרת, "ביום הייתי אומרת כיך ובלילה הייתי שוכבת במיטה האומרת לעצמי, השתגעתי להכנס לכלא הנה ומר הייתי מודיע לו שהתנועה מבטלת".

נים אחריכן, כשכבר חיתה משרות מוכרת, נתקלה שוב ושוב במשפט המלג'י-סובייטי: "זו כח, אין לה ילדים, או מה יש לה לעשות חוץ מלכתוב שירים". אבל המקרה שלה הוא הפוך: "אני ויתרתי על ילדים כדי שאוכל לכתוב ו לא הייתה חלטה מודעת. חיים אינם ברורים עד כדי כך. וראי שלא אוכל לומר שאפשר לוותר על האמהות מתוך רצון חופשי. אבל כדי לכתוב סיפור צריך להיות אותו 24 שעות ביממה. הייתי צריכה להתנוגד מן האהבה שבי, והיא אינה חושבת את האבא לסוד, גם לא את כשלוני התנועות המאוחדים מרי. וכשהיא באה לסכם את עצמה, לקראת גיל חמישים, היא כותבת -

מנצי

אין

לא היו

פלטת חיו

קבר לא היו -

ילדים

היה בית על

האנקה שו ראג

מיכאל - היה -

ושני גורשים יש רק

36 סופר

ש. שפרה "בשכיל, לחיות שתיים בחדר, זה לבחור שמתח בלי לשת"ף

נתקלמות דלת שתי גופים וזכוכית צבעונית קראשי לקבוצת - פנייה לידה עוקרת בעל אף וש - אהב לא שך לשון גלגל אין - וחרף פקט קלף געש חקמישים.

אבל רשימת המצאי הוו היא מאוחרת, באה מן ההבנה שאחר המעשה. אז, בגיל 21, חיים חזיקו אותה אחריהם, מטילים את קסמיהם בדרכה פעם אחר פעם. שלושת הספרים הראשונים שלה עד ל"צנצנת נרות נשמה" המלאכותית, הם הסקירות מילולית מתלכדת על המציאות. מינים, והשתקיים, מלאי חשקה.

אחרי צריצות, את, בסוף העבודה, חלכה לבקר ידית, מורה גם היא, חבת לחי' לשעבר. אצלה גרשה את מתינתו שמואלכין, מתי, אתר מתינתים במעט מיתולוגיים של החי', במנוחי הפריצה מכלא עכ, מי שהיה, לימים, מבגל משרד רה"מ תחת מנחה בגין. יואו השתנה חי', היא אומרת.

שמואלכין היה אז בן 32, נשוי, אבא לשתי בנות. היא רצתה אהבה שאין לה גבולות, או קירות, או מגירות. אצלו מצאה אותה. במשך 12 שנה התנהגה הרומן שלהם בהשאיות מוחלטות, אבל בסופו, ככל שהייתה סורית בחייה, הייתה חשופה יותר בהתייבות. כבר ב"1952, כשהייתה נשואת חתונה, סביב ואל ואלה גולברג, היא כתבה שירים אירוטיים כמו "נאות" -

"היה לאחד/ דגם קרוב/ וקול נפג/ ויעד את האש/ ופאה פתומה/ על תגד שיל/ תשקל עם שדי כל תשום/ ונפחית בוזש"י.

קשה לה, לשמרה, לרבר על שנות האהבה האסורה. הן, היא מתבוננת, מפרפרת במיטה, כמעט מתנוגת על זכות הפרטיות שלה. אבל מילה שומרת העריות בשורות קצרות שהיא כתבת וזה אולי אכזרי, אבל השירה - בכל צורותיה - תמיד אוטוביוגרפית, חזות הכותב לפרטיות מושקעת ממנו חל מן הרגע שבו מתחילות מכוונת הדפוס לעבוד. הדמיון הזה התפרש על כל נעוריה. על חיים שבהם הייתה מודה על הגיוס המאוחר שלה, בגיל 25, שעמד בכל המאבק לשחרת בתליאכין, כי מתי היה שם.

"לא, היא אומרת, "זו לא היה קל. אבל גם לא עזב. היה לי ברור שלא אהתחן איתו ואני אחי השחרור. בגיל עשרים ושבע, עליתי לירושלים לחמש לי לשון". היא נרשמה לאוניברסיטה, למדה ספרות עברית, פילוסופיה ויחידות וקבלה. המורה שלה היה גרשום שולם. "חמיר ברמה היה לי שהוא מתייחס באינדיבידואליות לקצתו. מן החכם והנורא העצוב הזה למדה את עקבותיו והקבלה במשך שנותיו. "הסימבוליזם הקסמתי אותי. התקטנים סחור, משולם (המשך בעמוד 42)

לאכול בחוץ

במחסן, על המים

הצילום של "מחסן" לא בדיוק "מלוי" ולא בדיוק "ספרדי" משהו באמצע (צילום: שמואל רחמי)

מקס מראש, נשאר בחוץ. מי שמחפש אוכל מן המטבח הזרמני בלי תוספות מסיקאליות וכלי מחל, יכול לבוא לשם במחירים, ולקשקש חפצים עסיקי שמחירו מאד מאמקים.

אחתנו ב"מקסיש" כללה מברר של מנת ראשונה, למן סלט גמבה ועד לסלט תצילים מעוקים. שום בשורה מיוחדת ושום מלה רעה. ראוי לציון רחוק המסיאק הכסף, שהיה קרססל, דג סזו ושמן מכות טובה, שמואל כיר ירדתי ונכבש בהלם. מרק הצורבה (עם חבולת עצמות) היה די רגוע בטעמי, חשן במתינות, ממבר הכשרים על האש וראויים לציון המומיזה (שקרי העולה, ומה העצמה - שקרי במרשים חסיסות. עשוי כמו שעושים הזנבים. המטיסה (מכאז רומני). היה לטעמו האשי מתון מרי בטעמי ובעסיסיותו. המאכלים (מקלאח) חזק במר גמר, וכמותה מפרוהשוקולר (תוצרת עזימירית "לונדון").

לפיכך בקרעים רגילים תוספת על מתי: תופרים היא של 15 אחוזים כלכל, זאילו. במעשים המזיזים יותר היא עולה ל-25 אחוזים. בלילות שבת ושבתות חופש, מוצאי מי, שלא חשון

מלכאות 37

במל ישו נחזרו הרבה מחסנים מהמים שטיין שימש במל של ממש. חלק מן המחסנים נהפכו למטענות. לאחרות מהן יש אגם טעם של מחסן. אחרות ראיות שטען בוק.

מה שהיה בימים עברו "מחסן" הועלה מסערה שאימצה לעצמה את כושר של המחסן. לא, אין לה טעם של מחסן. למדת שאינה שוכנת על הרצף ואנה משקפה הישר למענה, יש לה כפה תמה יתרונות. אחת יכול לעלות עם מנתיק על הרמפה" בה שוכנת המטרה ולחנות ממש בפתחה. "צוטר" גדול מוקפת העורף. יתרון אתר הוא הצד הנדל ונעיסה-הישיבה שקבעו באור האנשים, ועד יתרון הצולנס חמין, נעבית צוחם שמגישים שם משמחת אבל לפני הצולנס יש, במסגרת מנת ראשונה ומנות ביניים, ומי הצולנס היא משימה כבדה מדי לביטנו - יצא כאן מבחר של רגים ומרי ים המבוק אומנות וצלעות ואפילו אפרים עם יקות.

הצולנס של "מחסן" אינו ביוק "סלני" אבל גם לא "ספרדי". משהו באמצע, עם נטייה מסיימת לפולגות. תא משג יש למדי, כשכל מרכיביו שלמים, לא נימוחים, לא מומוריסים, לא חשכים ליעוט מבכעת. הוא מוגש למען על גבי קערה אוראלית, תאנה טוצה בה תפור גולגולת בשלמותה, עם לחושיק מצי ממלא, שלם אין הוא, טעם אינו מתפרש נוח כשר שילוח את שעות יד עם שר המרכיבים העשבים של שעות, גייסים וחמצנות חצו קצת קשה בקליפתה. החמצנות חן "דישת שלה" צמחאפיקנית לחמין המעט "פולני" הנה אלמלא קסיטיות אלה חתולים, היה הצולנס כאן אשכנזי למי.

לאכול ולרקוד

צלולי הצ'ורבה

אם בא לכם למקור צלולי כיצור צועני ושאר בלינגינצו המלווים אותה אם בא לכם לשאוב את הצ'ורבה שלכם כששיתו של ובר מחסן על שולות המציצה והציצות והגיוס של עצמות המרק תחשוב וזה אם בא לכם לשסע את המטיסה והיחזית שבהלחכם לקל מיתחלות אקורדיון - חוכלו לעשות זאת בבוקרשט. לא בבוקרשט של רומניה, שם מרוחחים כלי התקשורת, שודר מלסור חריץ במצבים היסטוריים ביותר, שם כפי שניתן לחלף והצורות לא מתגבשים הם מבים במעטות.

אונתו מרובים על "בוקרשט" התל-אביבית, זו השוכנת בקצה שדרות, סמוך לים, מלכ ישראל. באן השפע והגג, כמו בכל מולדת הארץ הזה, כאן המכוונת מוכנים מעל קרדושפע יבבות של קנה. וזהו התרשמות מסייבולית.

בסם באו המין קיבלו צלחת עם מלחים ומעשנים - מלמיה ברוטב חות, משיאם בטבעות בצל ופיסת עילית. צלחת כזו - בלוית כוס בירה חמומת, לזם שדור מתחם ומיטה המאנה מתבלות - סגולה בדוקה למתית.

נטיק לגור קיבל שולחנה מנה את קשילור, עשיר בחלכה, דג פרל מופק יד עם בייק, שהיה קצב של טעמנו. ניתוח הביקור לא הציל חזון מסתמיות. לקיבת קיבלנו אגס כיז חרשם שוקולד, וקרפ קרמל לא מליה. אנשים וקצפת. לא התפעלנו מהפרישה בו מכל האגס. לעומת זאת מקם היה מעולה. תפריס המסערה נעץ גם מבחר של אומנות כפי מלכות.

מחירים מלמחים ברוטב שמנת - 5 שקלים קיש לוח - 7 שקלים. מרל - 20 שקלים. אגס כלין - 5 שקלים.

האנצ'יטל

מבנינו על וחוה לעצוב מאני דובוביץ', "נאנב".

בעיניים של חורף

מאת יהודית חנק

עין ועוד עין ועוד עין ושורה ועוד שורה יש בגד. יחזר נכון סריג. החורף הם חוזרים, הסריגים. בגדול ובקטן, בצמוד ובצר, באורך ובקוצר.

סריגים הם חרבי הכי הם בחורף הזה, להיש אוסנתי שהיו הצירה את הפוסטים, מחורח באריג צמר - מכסה הכל. בחגיגת הסריגים שממלאים את החנויות משתתפים לא רק יצרני הסריגים המסורתיים, גם יצרני בגדים מתם, וכולם עברו קשה כדי לתת לסריג תרמית צעירה, צבעונית ועליזה. לאמרות חסיפו גם הצאיות - ממיני חושף טכנים עד סיסולית צנורה - וגם מכנס-גרב כמו גאטסקס צמודים לשוקקים ולירכיים, שמלות שפשוט ארוכות ואפורות גדולות שמתפקדות על תקן של שמלת מינימום, וגם מערכות בשני חלקים. יש גרביים סריגים ויש צעיפים, וכשקר אפשר להעטף בעיניים סרונות מכי רגל ועד מצח.

הסריגים חזרו לאמצע האופנה גם משום שהם מתאימים לצלילית העכשווית, הצרה והמצומצמת, וגם משום ששיתוחים טכנולוגיים מאפשרים למעצבים להשתולל באין סוף אפשרויות. ציורי "קומיקס" צבעוניים, אבסטרקט מחברורות נמר מסוגננות משולבות בפטי זברה, נקודות וסטים ומשבצות בחר, ליצנים עם בלוניסומבניות מידוך על חזית אפורה - והכל גם בצבעי טכניקולור וגם כשחור ולבן, נקי ומינימליסטי, וגם בשילוב הישרדותי של תומים ושתודים.

אבל יש כבר סימנים שפסטיבואל האמנות השימושית על חזית הסריגים מתקרר לטיומו. לא מפני שהעיניים מתעייפות מהן מכל הקשקשים, יפים ככל שיהיו, אבל בעיקר בגלל תוצאים כלכליים מסויימים האטלקים - אחיי שמכרו לכל העולם סכנות ממוחשבות שיכולות למדוג את הדגם הכי מסוכן אחרי

שני דובוביץ' מניידים עין ראש לעצוב נוח שלעטר, "אם וחימר".

שחור דאדום, סריג נצמד לעצוב אילנה פישלי, "ראש אינדיאני".

האנצ'יטל

מלפפון 39

מלפפון 39

הד-ארצי וידאו

הד-ארצי וידאו

שורשים

סדרת הטלוויזיה הגדולה

על אבותינו

עכשיו
להשיג
בספרות חידושים
המובחרות
ב-6 קלטות נפרדות

WARNER HOME VIDEO

מופץ ע"י: החברה הכללית למוסיקה (1973) בע"מ - הד-ארצי רח' החילון 4, רמת-גן, טל. 03/528864

שיפורים

משנהו:

עוד 12 שנים לשנת 2000. מי בא לא לעשן, לא לנהוג, לא לזהר. לחזור בקדחת בצורת הרחוק, מנחשים באמונה עם מול משונע לא תחטוף סכין בארץ. יש סיכוי לעשות את זה כמו כלום.

יוסי לא מרשה לא לשנוא

לא אמר על ארץ שום דבר טוב. עכשיו לפיר נשאר לבר, ויוסי קוצץ אותו בפניה במסור שרשרת. אמר שרד, זה ציטוט כמעט מדויק, כי אני זוכר מה ששמעתי במו אוני המצילות: "אפילו ארץ המורגל במסאג האוראלי של אורי דן, לא נהנה מזמן מחמאות כאלו".

עכשיו לא משנה בכלל אם מחמאות לארץ היא אשמה או לא, או אם ארץ שר טוב או לא. למי שלא מכיר את תהליכי ההשתכנוע אצל השמאל אכזרי כאן שלהטוט לשוני כגון "מסאג אוראלי" יוצא מנצח בכל ויכוח רעיוני. הם לא עומרים בציונים לשון הכוללים משטמה ולועזית גם יחד. מאגנס רעמוס וכו'. יוסי, המאומן לירוק את לשונו לצליפות מפתיות, במיוחד כשסיעונו עקומים, עשה זאת שוב. הסוסה חטף. הוא עוד מתחנן מעט: "יוסי, אני נעלב שאתה משהה אותי לאורי דן. החיל מפני רצח אופי מחלול בקולו, ובצדק".

השעש, אם מישו מקוראי לא זוכר מחמת הביטויים הנוצצים כבדורי בריסמאס, איננו שארץ שרון מנהל מכון לאיאלמות אליה נגד ישראל, אלא שמישהו חנן לכתוב שארץ שר מסחר וועשייה טוב, הקוור גם לפתור את בעיות הקיבוצים. יוסי שרד, השרד כל חייו בנאקוד תקשורת, קופץ משם ומכה על דור שכתבה שתי מלים טובות הסגניות בזכות שרון.

או מה אם שרון מועל כהלכה לטובת הקיבוצים ומה על השינוא אין כמו יוסי שרד הידוע שאסור לשמאל לחקל ראש בהתרופפות השינוא, כי היא המחזיקה את השמאל ביד, ובדגים של איבוד דרך - והם רבים, אני מגיה - השינוא תמלפה עתידת הקלורית היא הדבר היחיד הנחנן לחבריו מרץ להמשיך קיימה.

כל שבוע אני נשבע לעצמי בכל מעט הימים הקרים ללירי שהשבוע לא אכתוב שום דבר על השמאל. והאם לא הגיע הזמן בנילי להיות סאטיריקן מהוגן, הכותב לפי רדישות משד הענין התרבות.

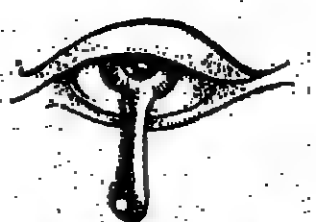
כן אני מחליט, ואז אני שומע מתאם רדיו. גי גוזל ושלום קיטל, רדוקה הם, שהיו צריכים לקור לי בהתלפתי ללכת בדרך הישר, מספרים שיוסי שרד כועס מאוד. למה הוא רותח? כיוון שרדף הירוק והפיע רבדי שבו לארץ שרון, שר הפחד והתעשייה.

הדף הירוק, להטרי תודעה מעמדת, הוא מופי בלע המשמר. "על המשמר", לאותם בורים, הוא עיתון יומי של מפלגה פצפונה שחבה חבוי קיבוצים. והאם יש קשר כלשהו בין שני המופים כל יום ועולה מליונים לבין הסיוע הענק לקיבוצים אוף, די. אני מכה על ידי המקשה על המחשב. תמסיק כבר עם המחשבת האלה ככה לעולם לא תצליח להגיע לתמיכה קצת גרמנית.

בדיו, יוסי שרד על הקו. מן הצד השני של המלפון והדבר לפיד, עורר הדף הירוק, שכתב את הדברים גבי קיטל שואלים את יוסי שרד מה הוא רוצה. יוסי תוקע קול רזיוטני. הוא כנראה האליס לבצח בדיכונה. מה אני רוצה? הוא אומר, בלע המשמר. כתבו שארץ שרון הוא שר טוב אף אפשר לשכוח, ואין אפשר לסלוח.

"ומה בסך, העורך המאגש" מעבירים את המשימות. העורך מתנונן יוסי, בחיך, מה בסך הכל כתבת, שארץ שרון מתפקד טוב כשר המפחד התעשייה רק כתבתי שהוא בסדר. "זה נשמע משבוע", אומר גבי גוית.

מסה על יין

כלכלת החרדה

הדולר יורד. הכללות ככל המדינה שוקעות. הבורסות בניו-יורק ובטוקיו מתמוטטות, והלב שלי מפרפר מחד, שלא הקיבוצים השקיעו שם ולא הבנקים השקיעו שם ולא מילל כונה השקיע שם ולא אני לא ידע מי השקיע שם, כי או אני אצטרד לשלם את זה.

פינת השלולית

"תקמץן ורא אמה לי, תקמץן שר הצמדע את שירי חגגום, המספר מה אמה לו הנסיכה כאשר הוא בוקש ממנה נשיקה."

מאיר אורי

יש הרבה דרכים להכין ביון, אבל כולן מבוססות על עיסוקן אחרי מה שעולה יותר, טוב יותר.

ובכן, אם אתה שותה יין שעלה בחל, אנה לא מבין ביון. אלא שאם אתה שותה יין יקר כלי לנבין ביון, אתה פראייר.

עדי מנסה יעצנו שום שותים את היין המעים להם מצחק. לא אתה הוא הרשאי לקבוע איזה יין טעים לך.

קלידעת הנחנתנים יכולים לומר: אני לא שותה יין בכלל. לא הולך. לא מתאים לאנשים רציניים, מה גם שום לא יעמדו בדיכום האמין. הם יתקשו באימפולס לבוסית ברע שלמנו לידם יין, וזה אפילו אם הם מקבלים כאב אורטיס מתקדם.

מסע, כשהכל התגלה לפי מדיניותו האריסטוקראטית הנבונה של הברון דרדוסשילר, אפשר היה להסתיר אצלנו עם

לגימה אחת בטרב שבת, בתהליך שתיה של לקיחת סירוס נגד שיעור. ארץ טיים את חייו בכך יין אחת לשבוע מלוס ארבע פעמים בשבוע, מלוס פעם אחת - מקסימום פעמים בשבוע - חתה חתה.

מאז כיבוש רמת-הגולן בוסקה, ומאז שהרגלנו עצמנו לומר בוזיקות באותה מהירות דיכור זה אמרים שכוליות חתים החתכו. לא, לשאלתם - אין מוצא, חיים יום חייו.

יין, כנראה בא לעולם כדי להראות לנו שהחיים זה לא סתם משהו להעביר בו את צהריים פני.

בבוקר, עם שיר חדש

(מחבר: עמנואל)

החיים האלה השלמים, ביום, במשך ער 1977. הסקנות, ספר רב מבנים, והיא מופיעה אצלנו לא תהיה אתו שלב ביום בו האדם מבין שהוא כנראה לא היה טיט וול, או קיסם, אלא כבר יישאר הוא.

ואו, ביום אחד בנובמבר, משנה המספר גם את חייה, והיא נהמכת ל"אשתו של" מנכ"ל משרד ראש הממשלה, ואם חששה מתוכננת המימון הספרותי, המנכ"ל ברוב, שכתוב חייה לא היה לה ממה לחשוש. "היה משונה מאוד לראות איד השררה משפיעה על האנשים בסביבה, אפילו אנשים שחלקו עליו געשו פתאום 'זרימים' וכמו כן, היה מעניין מאוד יותר לגלות שהחברות נעלמה כשהסתתרה התפקיד."

החיות שוב חזרה לעסוק אותה, היא מיטעה להשתתף באירועים מלכתיים, סירבה לעבור לגור בירושלים, וכשהיה כבר מגיעה לאותן מן האירועים הרשמיים, השתעשעה "איד יכולה לעצין אותי חברה של אנשים שלכל אחד מהם ברור שולחתי לובש מסיכה ורובן שהציל אותי היו המלים, הפוליטיקה, כמו הספרות, מוכרבים ממלים הייתי יושבת ומקשיבה לבגומים שלא אומרים דבר ולשיחות-שולחן מלכות. נדמה לי שהייתי עוסקת כל הזמן באבטחה סובבת. את האבטחה האלה היא סימנה בקטע מחור השיר "כפוחית" -

"ראוינות עוקדת קמיר /
קישקיש ישר לחיכים שפעוקה /
חשקבות - חי /
ראח חקלקל את עני /
הואשיו - קשקשקבות מחור /
אי יאובות ואולי /
אפילו קשקשקבות מחור את אחריו."

החברים מימין, אנב, לא היו טובים יותר מן החברים שמאל, אחרי פרישת מנחם בגין המשיך שמואלצין לכוון תחת שמי ער לטו הקרציה, אחד כך חור הכיתה, "השליטון", אומרת ששה ביותר מטיפות עלבון, "אהב להקיש את עצמו באומרים כבאשים שאינם מוכרים מקודת, מתי לא התאים לו?" והוא יודעת אותה עם בעלה מבוגר פוליטי, אבל הנשיא לוחץ אותה עם כעס מופלג, כאלה מחזיקים את כין הנאמנות שלה היה מעדיפה את זו שקמה איתה בבוקר.

הנאמנות, אנב, עוברת לשני הכיוונים, לשמואלצין הצע בזמן לכוון בחפזי ריסולמטי בחול, הוא טרם כגלל שירות "שכילי", להיות שגנתיים בחול, זה לבלות שגנתיים כלי לנשק, כלי לכוון, כלי לחיות, אשתו של ריסולמט, ככל שהיא יותר "אסטרטגית", היא יותר מתאימה. אני לא התאמת.

וחם בשאריו בבית, וכעצם ככה טוב לה. כי הכייה העיקרית של מי שהוא חסר מרצון היא קשה לו להסתכל על עצמו בנעים. החיים ככל שהם קשים יותר, הם שלמים יותר. היא מעדיפה סרנאות לספרות בבית, יתר, מציאות ובעזרת שיה של תלמידים, בחובה, מרגמה, למרות שומרת ואכזרית, מבשלת, מנקת, מסדרת, משקה את הבוגגביליות זו לא מאתאפה, באמת יש לה בוגגביליות, כאשר של דבר, גם לשי ספרה, גם לפי עדינות, המלחמה היא להחזיק כל יום עם עצמו.

מבנים

לשום קשה אתר השקפים אל
אשה אחרת להחזיקם
של מרצק להחזיקם
שפחדו תגויה אשה נזה לנעת
עוד מנחמים וכו' עד קדי מאוס
מקראית חשקבנות

איך למיד

פנטהאוז יגאל לב

חיוך שרינה לא הצליחה לפענח את סדר. חיוך מעורר, בטוח בעצמו, חיוך של נשים יפות היוצרות לקבל הערצה כמובנת מאליה. "אין בה אפילו העלבון של אשה באמצע שנות ה-30 שלא נישאה. רובן לקוחות הנאב באמת מעריצים אותה."

היה שם אחד מיותר, גבר עליו שתמיד הפיע בפאב ב-11 בערב ואכל בתאבון עצום. גבריהאלה משרתת אותו אישית, כבוד שאין למעלה ממנו במושבי הפאב. הוא אינו חוסך מעצמו דבר. הארחות הקרות ביותר, קוניאק, קפה, אפילו סיגרים, יש לו תיאבון אירי וטעם יקר לא רק כאוכל. גם בשאר תענוגות החיים. גם בלבוש. כעדיים בהם הוא בא לפאב, הוא מביא את ארחת הענקים שלו והאחרים ממתינים לגבריהאלה שתגמור את המסמרת ובוטל אותה איתו. הם הלכים לרידתה והוא נשאר איתה לבילה.

לא. רינה אינה יודעת במה הוא עובד. שהיא מספרת עליו לזרחה היא משתמשת במשגים כסליליים. "בחור משגע, מטרף, מרילי". גילה מורנבת את כל אלה להמנה של גבר בשנות ה-30 לחייה, נאה מאוד, כמות בעצמו, בעל הרבה שמח חיים הקנה את אמנון של נשים.

המטומטם

ינה אוחבת לעבור בפאב. לגביה זה שער לעולם מרוק. פגישות עם אנשים שאמלא העובדה חומנית הו לעולם לא תהיה לה הדוממות לחייה. כסופי שבו, בחגים בזמנאות מבית-הספר היא עובדת כמלצרית. דינאל טנור, בעל המסק, ירדו הטוב של אורי, התחזיק להחזירה הביתה בחנות.

גליה לא סובלת את הצפייה לבתה. "הרגעים האלה שאני מחכה לך על המרפסת את שרים את השקלים שאת מרחיקה. אבל רינה בת 16, ובשפילה העברה חו היא לא רק מקור לדמי כיט אלא כדטים לעולם העצמאות של המבוגרים."

דינאל טנור מגור עד כמה עסקים חוץ מהפאב, ולכן הטיל על גבריהאלה עובדת וחוקה, לגלל את מסמרת ולחילה ביום המשי הוא יושב בפאב ומכין את תוכנית העבודה השבועית של הבנות. מצייר סטלה מרויכת עם שעות המסמרת, ומפקיד אותה ביד גבריהאלה הנאמנת שלו.

לאורי הוא נוהג להגיד "כעסקים כשי כלי אתה מוכרח להאמין באנשים. אני לא יכול לחזק את עצמי. אני לא יכול להיות בעת ובעונה אחת בכמה מקומות. ורדד היחיד לעמוד בה הוא לגלל אנשים שאוהבים אותך, להקיש בהם, לתת להם מכות בזהב ובחומרה לקבל נאמנות מלאה."

רינה רואה בגבריהאלה דמות נשית שהיתה רוצה לחקות. בגבריהאלה בראשית שנות ה-30 שלה, נאה ומטומטם, לבושה לפי צו האופנה, המיר מידע נוחה נעים של כולם. יש לה עיני גשר שרואות כל מה שנעשה בפאב. באיזה שולחן מתינים וכן רב לשירות, מי מאוחרים סתם מביריות, למי האוכל אינו טעים, היא גם תמיד יודעת במבט אחד מי הם ה"גדנזיקים המקצועיים". ממנה לרמה רינה "תמיד יש כעשרה אדונים מולקחות שיצאים בערב לפאב או למסעדה לא כדי לבלות, אלא כדי... להאנון. הם גתים מהעברה שום יכולים להרשות לעצמם לנחץ, לצעוק, להחזיר אול לא בקבוק יו. כל מה שלעולם לא היו מעזים לעשות בבית."

גבריהאלה תמיד מאחרת את המתאבנים המקצועיים. וכאשר יום אחד גילתה בניניה סופר מלחיה שהחזיר כועס צלחת מרק, אפרה לו בשקע ייט כל מול שאחר עסק בסמרת ולא במלצאות. תאר לך שקוראים היו באים לחנות הספרים ומחזירים כועס את הספר שלך בטענה שהוא מעורר גועל, ודורשים את חכמי חזקה."

רינה חזרה הביתה מלאה התפעלות מחברותה. גבריהאלה לאמה היא אומרת "מה שיה אצל גבריהאלה זה שהיא לא סיגלה לעצמה אופי של מלצר. איך רב הכי מהמשה, ממי שמנסה לישא את, לסייר את רצונותיהם של האנשים על עדיה להחזיק. יש מלצרים שמלחמים את תחושת העלבון של המשרה, של מי שומר צריך להיות נחמד וחייל, גם כשכא לו לצקת את צלחת המרק על ראשו של גורגים כלשהו. אבל גבריהאלה לא כה. חמיר. נסור על מניה.

הורוסקופ

מזל גדי

החליק והתפתחות הוא הוקר עם חמק, הם לומדים לספח את אותה המסכה השמרנית, שבחזותה יוכלו לממש את מאוייהם. לגבי גדי הבורג, מימוש המסכה הוא בעל עדיפות ראשונה המגנת יחידותו הוא עניין מיותר ואפילו מסוכן משום שהוא גורר את אופיו ומפריע לקדומו.

ברומה למולות אחרים, גם הגרי יכול להפוך לטיפוס בעייתי, כאשר תכונותיו או שאיפותיו אינן מיושמות כראוי. קיימים שני סוגים של גדיים בעייתיים. א. זה שאינו מספח שום מסרה מוגדרת. הנעצקה תהיה העדר כיוון, היסחפות מאסיבית ואיבוד שליטה טיטוס עצלן, בצלן וקטור. ב. זה שמחזיק את תחום שליטתו על מביטו. הוא יהיה נשיית, פאנטי, בקורתי, שולטן, לפעמים בעל עליונות מוסרית - ורדן במלוא מובן המלה.

אך הגרי המצוי ירדע להיכן מניז מועדות, ועל אף הציפיות, הרישיות והביקורת, אינו מולש לחזות מחייתו הפרט של הולת. הוא תובדך בכשר אורגו, משמעת עצמית רחש חובה. בעייתיות העיקריות - בורך בשלמות, קושי בהאצלת מסיבות ואחריות קולקטיבית: הוא אינו מסתפק במילוי ומשלם של הובותיו, הוא גם מתקן טעויות של אחרים ומשלם בהם שום הוגיות. כתוצאה מכך, המוכנים אותו עלולים לפרוק אחריות מעצמם, שר ימי שראו לעצמם ונתנה את חיותם - או למה להזאמזן בעקבות זאת, הגרי מרגיש מנצל. הוא מתחנן בדעתו שאין על מי לסמוך. ראה אין אני לי - מי לי? והוא ממשיך להתמודד לבד, חסרן ומופנם, אינו מבין את "הדומה" למצב שנוצר.

בגלל ביריותו ואיפיו, מאשים הגרי בקרירות רגשית. וזו טעות. מחזירי המסכה המאופקת מתחמרים בדרך-כלל לא, הם מסירה להמנטיקה הורדך באובה. בזמן הוא שואחבה אינה תנאי קיומי בשבילו. הגרי, יותר מכל מל מול אור - ירדע לחיות עם חכמים - כולל חמך רגשי. כאשר נגמרת האובה, נשארות הנאמנות והראעה לבית ולמשפחה - מצינו מה לזמנטיקה שהחולקת מחייה. יכולתו של הגרי להעניק אהבה היא גדולה - גם אם לא תתבטא בהתמסכות רגשית ומילולית.

ובכלל, כשאמה תגדל בזמן תחושתו של הגרי, עצור לרדע והפך פנימה. אלה עשוי לגלות של עולם סמוי של ורדן ובישיות, של רומנטיקה, איראליים והמור. אז מה אם הוא לא מוכה לחיזר?

המורה נאו משרה אחרת לשמח והגרי יכנס לתפקיד בקלות ובטבעיות. שליטה הוא מלת מפתח אצל הגרי, ואין הכוונה לשליטה באנשים אחרים, דוקא, אלא בחייה, ברגשותיו ובציפיות. לא כל גדי שואף לנהל עסק או להיות ראש ממשלה. עקרת הבית הגרייה מתחפף בשליטה על מסכתה. המשותף בין ראש הממשלה לעקרת הבית זה לענייני המריבה וזו לענייני הביטול והנקיון. שניהם ישאפו להיות המוכים ביותר בתחום אחריותם. המור הוא שבנימיותו הוא אינדיבידואליסטי חושבים עליו, מה יאמרו השכנים. הוא מועדם, משהל לא להרציו ולא להבטלס בהתנהגותו, לא לזעזע ומעל לכל - לא להראות מנחור או יצא דופן.

המורה הוא שבנימיותו הוא אינדיבידואליסטי ואפילו מרדן, הואאף לשנות רוסים ו"לחזק" את החברה. אפשר שתנהגותו השמרנית אינה אלא דרכן האינסטינקטיבית לתחמן את החברה כדי שזו תקבל אותו ולא תפריע לו לממש את שאיפותיו. שר ימי שראו לעצמם ונתנה את חיותם - או למה להזאמזן בעקבות זאת, הגרי מרגיש מנצל. הוא מתחנן בדעתו שאין על מי לסמוך. ראה אין אני לי - מי לי? והוא ממשיך להתמודד לבד, חסרן ומופנם, אינו מבין את "הדומה" למצב שנוצר.

בגלל ביריותו ואיפיו, מאשים הגרי בקרירות רגשית. וזו טעות. מחזירי המסכה המאופקת מתחמרים בדרך-כלל לא, הם מסירה להמנטיקה הורדך באובה. בזמן הוא שואחבה אינה תנאי קיומי בשבילו. הגרי, יותר מכל מל מול אור - ירדע לחיות עם חכמים - כולל חמך רגשי. כאשר נגמרת האובה, נשארות הנאמנות והראעה לבית ולמשפחה - מצינו מה לזמנטיקה שהחולקת מחייה. יכולתו של הגרי להעניק אהבה היא גדולה - גם אם לא תתבטא בהתמסכות רגשית ומילולית.

ובכלל, כשאמה תגדל בזמן תחושתו של הגרי, עצור לרדע והפך פנימה. אלה עשוי לגלות של עולם סמוי של ורדן ובישיות, של רומנטיקה, איראליים והמור. אז מה אם הוא לא מוכה לחיזר?

המורה נאו משרה אחרת לשמח והגרי יכנס לתפקיד בקלות ובטבעיות. שליטה הוא מלת מפתח אצל הגרי, ואין הכוונה לשליטה באנשים אחרים, דוקא, אלא בחייה, ברגשותיו ובציפיות. לא כל גדי שואף לנהל עסק או להיות ראש ממשלה. עקרת הבית הגרייה מתחפף בשליטה על מסכתה. המשותף בין ראש הממשלה לעקרת הבית זה לענייני המריבה וזו לענייני הביטול והנקיון. שניהם ישאפו להיות המוכים ביותר בתחום אחריותם. המור הוא שבנימיותו הוא אינדיבידואליסטי חושבים עליו, מה יאמרו השכנים. הוא מועדם, משהל לא להרציו ולא להבטלס בהתנהגותו, לא לזעזע ומעל לכל - לא להראות מנחור או יצא דופן.

המורה הוא שבנימיותו הוא אינדיבידואליסטי ואפילו מרדן, הואאף לשנות רוסים ו"לחזק" את החברה. אפשר שתנהגותו השמרנית אינה אלא דרכן האינסטינקטיבית לתחמן את החברה כדי שזו תקבל אותו ולא תפריע לו לממש את שאיפותיו. שר ימי שראו לעצמם ונתנה את חיותם - או למה להזאמזן בעקבות זאת, הגרי מרגיש מנצל. הוא מתחנן בדעתו שאין על מי לסמוך. ראה אין אני לי - מי לי? והוא ממשיך להתמודד לבד, חסרן ומופנם, אינו מבין את "הדומה" למצב שנוצר.

בגלל ביריותו ואיפיו, מאשים הגרי בקרירות רגשית. וזו טעות. מחזירי המסכה המאופקת מתחמרים בדרך-כלל לא, הם מסירה להמנטיקה הורדך באובה. בזמן הוא שואחבה אינה תנאי קיומי בשבילו. הגרי, יותר מכל מל מול אור - ירדע לחיות עם חכמים - כולל חמך רגשי. כאשר נגמרת האובה, נשארות הנאמנות והראעה לבית ולמשפחה - מצינו מה לזמנטיקה שהחולקת מחייה. יכולתו של הגרי להעניק אהבה היא גדולה - גם אם לא תתבטא בהתמסכות רגשית ומילולית.

ובכלל, כשאמה תגדל בזמן תחושתו של הגרי, עצור לרדע והפך פנימה. אלה עשוי לגלות של עולם סמוי של ורדן ובישיות, של רומנטיקה, איראליים והמור. אז מה אם הוא לא מוכה לחיזר?

המורה נאו משרה אחרת לשמח והגרי יכנס לתפקיד בקלות ובטבעיות. שליטה הוא מלת מפתח אצל הגרי, ואין הכוונה לשליטה באנשים אחרים, דוקא, אלא בחייה, ברגשותיו ובציפיות. לא כל גדי שואף לנהל עסק או להיות ראש ממשלה. עקרת הבית הגרייה מתחפף בשליטה על מסכתה. המשותף בין ראש הממשלה לעקרת הבית זה לענייני המריבה וזו לענייני הביטול והנקיון. שניהם ישאפו להיות המוכים ביותר בתחום אחריותם. המור הוא שבנימיותו הוא אינדיבידואליסטי חושבים עליו, מה יאמרו השכנים. הוא מועדם, משהל לא להרציו ולא להבטלס בהתנהגותו, לא לזעזע ומעל לכל - לא להראות מנחור או יצא דופן.

המורה הוא שבנימיותו הוא אינדיבידואליסטי ואפילו מרדן, הואאף לשנות רוסים ו"לחזק" את החברה. אפשר שתנהגותו השמרנית אינה אלא דרכן האינסטינקטיבית לתחמן את החברה כדי שזו תקבל אותו ולא תפריע לו לממש את שאיפותיו. שר ימי שראו לעצמם ונתנה את חיותם - או למה להזאמזן בעקבות זאת, הגרי מרגיש מנצל. הוא מתחנן בדעתו שאין על מי לסמוך. ראה אין אני לי - מי לי? והוא ממשיך להתמודד לבד, חסרן ומופנם, אינו מבין את "הדומה" למצב שנוצר.

בגלל ביריותו ואיפיו, מאשים הגרי בקרירות רגשית. וזו טעות. מחזירי המסכה המאופקת מתחמרים בדרך-כלל לא, הם מסירה להמנטיקה הורדך באובה. בזמן הוא שואחבה אינה תנאי קיומי בשבילו. הגרי, יותר מכל מל מול אור - ירדע לחיות עם חכמים - כולל חמך רגשי. כאשר נגמרת האובה, נשארות הנאמנות והראעה לבית ולמשפחה - מצינו מה לזמנטיקה שהחולקת מחייה. יכולתו של הגרי להעניק אהבה היא גדולה - גם אם לא תתבטא בהתמסכות רגשית ומילולית.

ובכלל, כשאמה תגדל בזמן תחושתו של הגרי, עצור לרדע והפך פנימה. אלה עשוי לגלות של עולם סמוי של ורדן ובישיות, של רומנטיקה, איראליים והמור. אז מה אם הוא לא מוכה לחיזר?

המורה נאו משרה אחרת לשמח והגרי יכנס לתפקיד בקלות ובטבעיות. שליטה הוא מלת מפתח אצל הגרי, ואין הכוונה לשליטה באנשים אחרים, דוקא, אלא בחייה, ברגשותיו ובציפיות. לא כל גדי שואף לנהל עסק או להיות ראש ממשלה. עקרת הבית הגרייה מתחפף בשליטה על מסכתה. המשותף בין ראש הממשלה לעקרת הבית זה לענייני המריבה וזו לענייני הביטול והנקיון. שניהם ישאפו להיות המוכים ביותר בתחום אחריותם. המור הוא שבנימיותו הוא אינדיבידואליסטי חושבים עליו, מה יאמרו השכנים. הוא מועדם, משהל לא להרציו ולא להבטלס בהתנהגותו, לא לזעזע ומעל לכל - לא להראות מנחור או יצא דופן.

המורה הוא שבנימיותו הוא אינדיבידואליסטי ואפילו מרדן, הואאף לשנות רוסים ו"לחזק" את החברה. אפשר שתנהגותו השמרנית אינה אלא דרכן האינסטינקטיבית לתחמן את החברה כדי שזו תקבל אותו ולא תפריע לו לממש את שאיפותיו. שר ימי שראו לעצמם ונתנה את חיותם - או למה להזאמזן בעקבות זאת, הגרי מרגיש מנצל. הוא מתחנן בדעתו שאין על מי לסמוך. ראה אין אני לי - מי לי? והוא ממשיך להתמודד לבד, חסרן ומופנם, אינו מבין את "הדומה" למצב שנוצר.

בגלל ביריותו ואיפיו, מאשים הגרי בקרירות רגשית. וזו טעות. מחזירי המסכה המאופקת מתחמרים בדרך-כלל לא, הם מסירה להמנטיקה הורדך באובה. בזמן הוא שואחבה אינה תנאי קיומי בשבילו. הגרי, יותר מכל מל מול אור - ירדע לחיות עם חכמים - כולל חמך רגשי. כאשר נגמרת האובה, נשארות הנאמנות והראעה לבית ולמשפחה - מצינו מה לזמנטיקה שהחולקת מחייה. יכולתו של הגרי להעניק אהבה היא גדולה - גם אם לא תתבטא בהתמסכות רגשית ומילולית.

ובכלל, כשאמה תגדל בזמן תחושתו של הגרי, עצור לרדע והפך פנימה. אלה עשוי לגלות של עולם סמוי של ורדן ובישיות, של רומנטיקה, איראליים והמור. אז מה אם הוא לא מוכה לחיזר?

המורה נאו משרה אחרת לשמח והגרי יכנס לתפקיד בקלות ובטבעיות. שליטה הוא מלת מפתח אצל הגרי, ואין הכוונה לשליטה באנשים אחרים, דוקא, אלא בחייה, ברגשותיו ובציפיות. לא כל גדי שואף לנהל עסק או להיות ראש ממשלה. עקרת הבית הגרייה מתחפף בשליטה על מסכתה. המשותף בין ראש הממשלה לעקרת הבית זה לענייני המריבה וזו לענייני הביטול והנקיון. שניהם ישאפו להיות המוכים ביותר בתחום אחריותם. המור הוא שבנימיותו הוא אינדיבידואליסטי חושבים עליו, מה יאמרו השכנים. הוא מועדם, משהל לא להרציו ולא להבטלס בהתנהגותו, לא לזעזע ומעל לכל - לא להראות מנחור או יצא דופן.

המורה הוא שבנימיותו הוא אינדיבידואליסטי ואפילו מרדן, הואאף לשנות רוסים ו"לחזק" את החברה. אפשר שתנהגותו השמרנית אינה אלא דרכן האינסטינקטיבית לתחמן את החברה כדי שזו תקבל אותו ולא תפריע לו לממש את שאיפותיו. שר ימי שראו לעצמם ונתנה את חיותם - או למה להזאמזן בעקבות זאת, הגרי מרגיש מנצל. הוא מתחנן בדעתו שאין על מי לסמוך. ראה אין אני לי - מי לי? והוא ממשיך להתמודד לבד, חסרן ומופנם, אינו מבין את "הדומה" למצב שנוצר.

בגלל ביריותו ואיפיו, מאשים הגרי בקרירות רגשית. וזו טעות. מחזירי המסכה המאופקת מתחמרים בדרך-כלל לא, הם מסירה להמנטיקה הורדך באובה. בזמן הוא שואחבה אינה תנאי קיומי בשבילו. הגרי, יותר מכל מל מול אור - ירדע לחיות עם חכמים - כולל חמך רגשי. כאשר נגמרת האובה, נשארות הנאמנות והראעה לבית ולמשפחה - מצינו מה לזמנטיקה שהחולקת מחייה. יכולתו של הגרי להעניק אהבה היא גדולה - גם אם לא תתבטא בהתמסכות רגשית ומילולית.

המורה נאו משרה אחרת לשמח והגרי יכנס לתפקיד בקלות ובטבעיות. שליטה הוא מלת מפתח אצל הגרי, ואין הכוונה לשליטה באנשים אחרים, דוקא, אלא בחייה, ברגשותיו ובציפיות. לא כל גדי שואף לנהל עסק או להיות ראש ממשלה. עקרת הבית הגרייה מתחפף בשליטה על מסכתה. המשותף בין ראש הממשלה לעקרת הבית זה לענייני המריבה וזו לענייני הביטול והנקיון. שניהם ישאפו להיות המוכים ביותר בתחום אחריותם. המור הוא שבנימיותו הוא אינדיבידואליסטי חושבים עליו, מה יאמרו השכנים. הוא מועדם, משהל לא להרציו ולא להבטלס בהתנהגותו, לא לזעזע ומעל לכל - לא להראות מנחור או יצא דופן.

המורה הוא שבנימיותו הוא אינדיבידואליסטי ואפילו מרדן, הואאף לשנות רוסים ו"לחזק" את החברה. אפשר שתנהגותו השמרנית אינה אלא דרכן האינסטינקטיבית לתחמן את החברה כדי שזו תקבל אותו ולא תפריע לו לממש את שאיפותיו. שר ימי שראו לעצמם ונתנה את חיותם - או למה להזאמזן בעקבות זאת, הגרי מרגיש מנצל. הוא מתחנן בדעתו שאין על מי לסמוך. ראה אין אני לי - מי לי? והוא ממשיך להתמודד לבד, חסרן ומופנם, אינו מבין את "הדומה" למצב שנוצר.

בגלל ביריותו ואיפיו, מאשים הגרי בקרירות רגשית. וזו טעות. מחזירי המסכה המאופקת מתחמרים בדרך-כלל לא, הם מסירה להמנטיקה הורדך באובה. בזמן הוא שואחבה אינה תנאי קיומי בשבילו. הגרי, יותר מכל מל מול אור - ירדע לחיות עם חכמים - כולל חמך רגשי. כאשר נגמרת האובה, נשארות הנאמנות והראעה לבית ולמשפחה - מצינו מה לזמנטיקה שהחולקת מחייה. יכולתו של הגרי להעניק אהבה היא גדולה - גם אם לא תתבטא בהתמסכות רגשית ומילולית.

ובכלל, כשאמה תגדל בזמן תחושתו של הגרי, עצור לרדע והפך פנימה. אלה עשוי לגלות של עולם סמוי של ורדן ובישיות, של רומנטיקה, איראליים והמור. אז מה אם הוא לא מוכה לחיזר?

המורה נאו משרה אחרת לשמח והגרי יכנס לתפקיד בקלות ובטבעיות. שליטה הוא מלת מפתח אצל הגרי, ואין הכוונה לשליטה באנשים אחרים, דוקא, אלא בחייה, ברגשותיו ובציפיות. לא כל גדי שואף לנהל עסק או להיות ראש ממשלה. עקרת הבית הגרייה מתחפף בשליטה על מסכתה. המשותף בין ראש הממשלה לעקרת הבית זה לענייני המריבה וזו לענייני הביטול והנקיון. שניהם ישאפו להיות המוכים ביותר בתחום אחריותם. המור הוא שבנימיותו הוא אינדיבידואליסטי חושבים עליו, מה יאמרו השכנים. הוא מועדם, משהל לא להרציו ולא להבטלס בהתנהגותו, לא לזעזע ומעל לכל - לא להראות מנחור או יצא דופן.

המורה הוא שבנימיותו הוא אינדיבידואליסטי ואפילו מרדן, הואאף לשנות רוסים ו"לחזק" את החברה. אפשר שתנהגותו השמרנית אינה אלא דרכן האינסטינקטיבית לתחמן את החברה כדי שזו תקבל אותו ולא תפריע לו לממש את שאיפותיו. שר ימי שראו לעצמם ונתנה את חיותם - או למה להזאמזן בעקבות זאת, הגרי מרגיש מנצל. הוא מתחנן בדעתו שאין על מי לסמוך. ראה אין אני לי - מי לי? והוא ממשיך להתמודד לבד, חסרן ומופנם, אינו מבין את "הדומה" למצב שנוצר.

בגלל ביריותו ואיפיו, מאשים הגרי בקרירות רגשית. וזו טעות. מחזירי המסכה המאופקת מתחמרים בדרך-כלל לא, הם מסירה להמנטיקה הורדך באובה. בזמן הוא שואחבה אינה תנאי קיומי בשבילו. הגרי, יותר מכל מל מול אור - ירדע לחיות עם חכמים - כולל חמך רגשי. כאשר נגמרת האובה, נשארות הנאמנות והראעה לבית ולמשפחה - מצינו מה לזמנטיקה שהחולקת מחייה. יכולתו של הגרי להעניק אהבה היא גדולה - גם אם לא תתבטא בהתמסכות רגשית ומילולית.

ובכלל, כשאמה תגדל בזמן תחושתו של הגרי, עצור לרדע והפך פנימה. אלה עשוי לגלות של עולם סמוי של ורדן ובישיות, של רומנטיקה, איראליים והמור. אז מה אם הוא לא מוכה לחיזר?

המורה נאו משרה אחרת לשמח והגרי יכנס לתפקיד בקלות ובטבעיות. שליטה הוא מלת מפתח אצל הגרי, ואין הכוונה לשליטה באנשים אחרים, דוקא, אלא בחייה, ברגשותיו ובציפיות. לא כל גדי שואף לנהל עסק או להיות ראש ממשלה. עקרת הבית הגרייה מתחפף בשליטה על מסכתה. המשותף בין ראש הממשלה לעקרת הבית זה לענייני המריבה וזו לענייני הביטול והנקיון. שניהם ישאפו להיות המוכים ביותר בתחום אחריותם. המור הוא שבנימיותו הוא אינדיבידואליסטי חושבים עליו, מה יאמרו השכנים. הוא מועדם, משהל לא להרציו ולא להבטלס בהתנהגותו, לא לזעזע ומעל לכל - לא להראות מנחור או יצא דופן.

המורה הוא שבנימיותו הוא אינדיבידואליסטי ואפילו מרדן, הואאף לשנות רוסים ו"לחזק" את החברה. אפשר שתנהגותו השמרנית אינה אלא דרכן האינסטינקטיבית לתחמן את החברה כדי שזו תקבל אותו ולא תפריע לו לממש את שאיפותיו. שר ימי שראו לעצמם ונתנה את חיותם - או למה להזאמזן בעקבות זאת, הגרי מרגיש מנצל. הוא מתחנן בדעתו שאין על מי לסמוך. ראה אין אני לי - מי לי? והוא ממשיך להתמודד לבד, חסרן ומופנם, אינו מבין את "הדומה" למצב שנוצר.

בגלל ביריותו ואיפיו, מאשים הגרי בקרירות רגשית. וזו טעות. מחזירי המסכה המאופקת מתחמרים בדרך-כלל לא, הם מסירה להמנטיקה הורדך באובה. בזמן הוא שואחבה אינה תנאי קיומי בשבילו. הגרי, יותר מכל מל מול אור - ירדע לחיות עם חכמים - כולל חמך רגשי. כאשר נגמרת האובה, נשארות הנאמנות והראעה לבית ולמשפחה - מצינו מה לזמנטיקה שהחולקת מחייה. יכולתו של הגרי להעניק אהבה היא גדולה - גם אם לא תתבטא בהתמסכות רגשית ומילולית.

ובכלל, כשאמה תגדל בזמן תחושתו של הגרי, עצור לרדע והפך פנימה. אלה עשוי לגלות של עולם סמוי של ורדן ובישיות, של רומנטיקה, איראליים והמור. אז מה אם הוא לא מוכה לחיזר?

המורה נאו משרה אחרת לשמח והגרי יכנס לתפקיד בקלות ובטבעיות. שליטה הוא מלת מפתח אצל הגרי, ואין הכוונה לשליטה באנשים אחרים, דוקא, אלא בחייה, ברגשותיו ובציפיות. לא כל גדי שואף לנהל עסק או להיות ראש ממשלה. עקרת הבית הגרייה מתחפף בשליטה על מסכתה. המשותף בין ראש הממשלה לעקרת הבית זה לענייני המריבה וזו לענייני הביטול והנקיון. שניהם ישאפו להיות המוכים ביותר בתחום אחריותם. המור הוא שבנימיותו הוא אינדיבידואליסטי חושבים עליו, מה יאמרו השכנים. הוא מועדם, משהל לא להרציו ולא להבטלס בהתנהגותו, לא לזעזע ומעל לכל - לא להראות מנחור או יצא דופן.

המורה הוא שבנימיותו הוא אינדיבידואליסטי ואפילו מרדן, הואאף לשנות רוסים ו"לחזק" את החברה. אפשר שתנהגותו השמרנית אינה אלא דרכן האינסטינקטיבית לתחמן את החברה כדי שזו תקבל אותו ולא תפריע לו לממש את שאיפותיו. שר ימי שראו לעצמם ונתנה את חיותם - או למה להזאמזן בעקבות זאת, הגרי מרגיש מנצל. הוא מתחנן בדעתו שאין על מי לסמוך. ראה אין אני לי - מי לי? והוא ממשיך להתמודד לבד, חסרן ומופנם, אינו מבין את "הדומה" למצב שנוצר.

בגלל ב

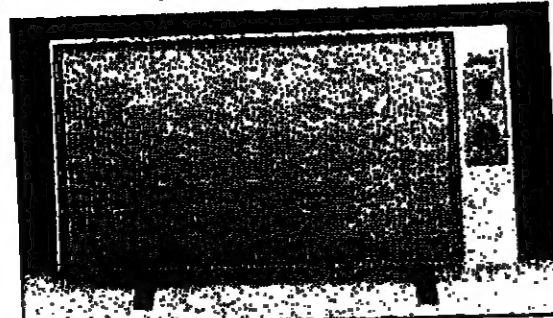
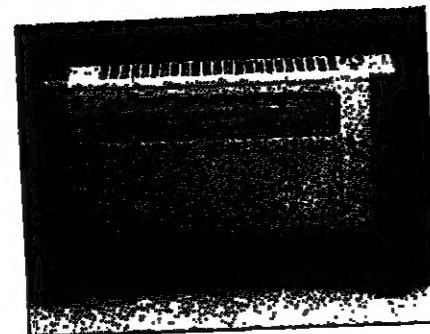
בשבי"ר לצרכון

27.12.87-1.1.88

סדן חשמלי
משווי 67 ש"ח
חינם!

על כל קניית תנור
מעל 180 ש"ח

עד איילת הנמלא

חדש

טרמון אלקטרוני

20% הנחה

סריגים
חליפות סרוגות
סוויטשרים
חליפות פוטר

יום המוצר

יום שלישי
29.12.87
מגפיים ונעליים*
חורפיות
לנשים, גברים
ולדים
20% הנחה
*לא כולל
נעלי בית
ונעלי ספורט

יום המוצר

יום שני
28.12.87
מכנסיים אלגנטיות
צמר - פוליאסטר מערב
לנשים וגברים
20% הנחה

יום המוצר

יום ראשון
27.12.87
חולצות
לנשים, גברים וילדים
20% הנחה

ימי המוצר כוללים את מוצרי היוקרה *St. Michael* מורקס אנד ספנסר

סימן רשמי

ספריה מעדיב

הזדמנות בלתי חוזרת

גם לילד שלכם מגיע!

אתם זוכרים את הספרים שאתבתם כשהייתם קטנים? מעולה ניתן להשיג אותם שוב בתרגום חדש, מעולה ובעיצוב מרהיב!

ספריה מעריב יוצאת במבצע מיוחד, הכולל את מיטב הספרים הקלאסיים לנוער עליהם גדלנו.

חמישה שבועות בכדור-פורח
זיל ורן ש"ח 17.00 במקום ש"ח 21.50

מסביב לעולם בשמונים יום
זיל ורן ש"ח 19.50 במקום ש"ח 24.50

מיכאיל סטרזגוב (2 כרכים)
זיל ורן ש"ח 24.50 במקום ש"ח 31.00

מסע אל בטן האדמה
זיל ורן ש"ח 19.50 במקום ש"ח 24.50

בוג'ז' ארגאל ויקטור הוגו
ש"ח 19.50 במקום ש"ח 24.50

הרפתקאותיו של האקלברי פין (2 כרכים)
מארק טוויין ש"ח 24.50 במקום ש"ח 31.00

הרפתקאותיו של תום סווינר
מארק טוויין ש"ח 19.50 במקום ש"ח 24.50

תשע אגדות חנס כריסטיאן אנדרסן
ש"ח 17.00 במקום ש"ח 21.50

המחירים כוללים מע"מ ומשלוח.

את הספרים ניתן להשיג בחנויות ספריה מעריב, ברשת סטימצקי ובחנויות הספרים ברחבי הארץ.

מבצע מיוחד

תוכן הזמנה

לכבוד ספריה מעריב ת"ד 20206 תל-אביב
נא לשלוח אלי את הספרים המסומנים ב-☐

☐ חמישה שבועות בכדור-פורח ב-17.00 ש"ח
☐ מסביב לעולם בשמונים יום ב-19.50 ש"ח
☐ מיכאיל סטרזגוב (2 כרכים) ב-24.50 ש"ח
☐ מסע אל בטן האדמה ב-19.50 ש"ח
☐ בוג'ז' ארגאל ב-19.50 ש"ח
☐ הרפתקאותיו של האקלברי פין (2 כרכים) ב-24.50 ש"ח
☐ הרפתקאותיו של תום סווינר ב-19.50 ש"ח
☐ תשע אגדות ב-17.00 ש"ח

מנ"ח החתמה ע"ש _____
שם _____
כתובת _____
מס' ת.ד. _____
שוקד _____
חתימה _____

ספריה מעריב

לפעמים אתה נמדד לפי טעמך בשוקולד...

Rosemarie
רזמר! אצולת השוקולד השווייצרי.

פז'א ס' אל'אל